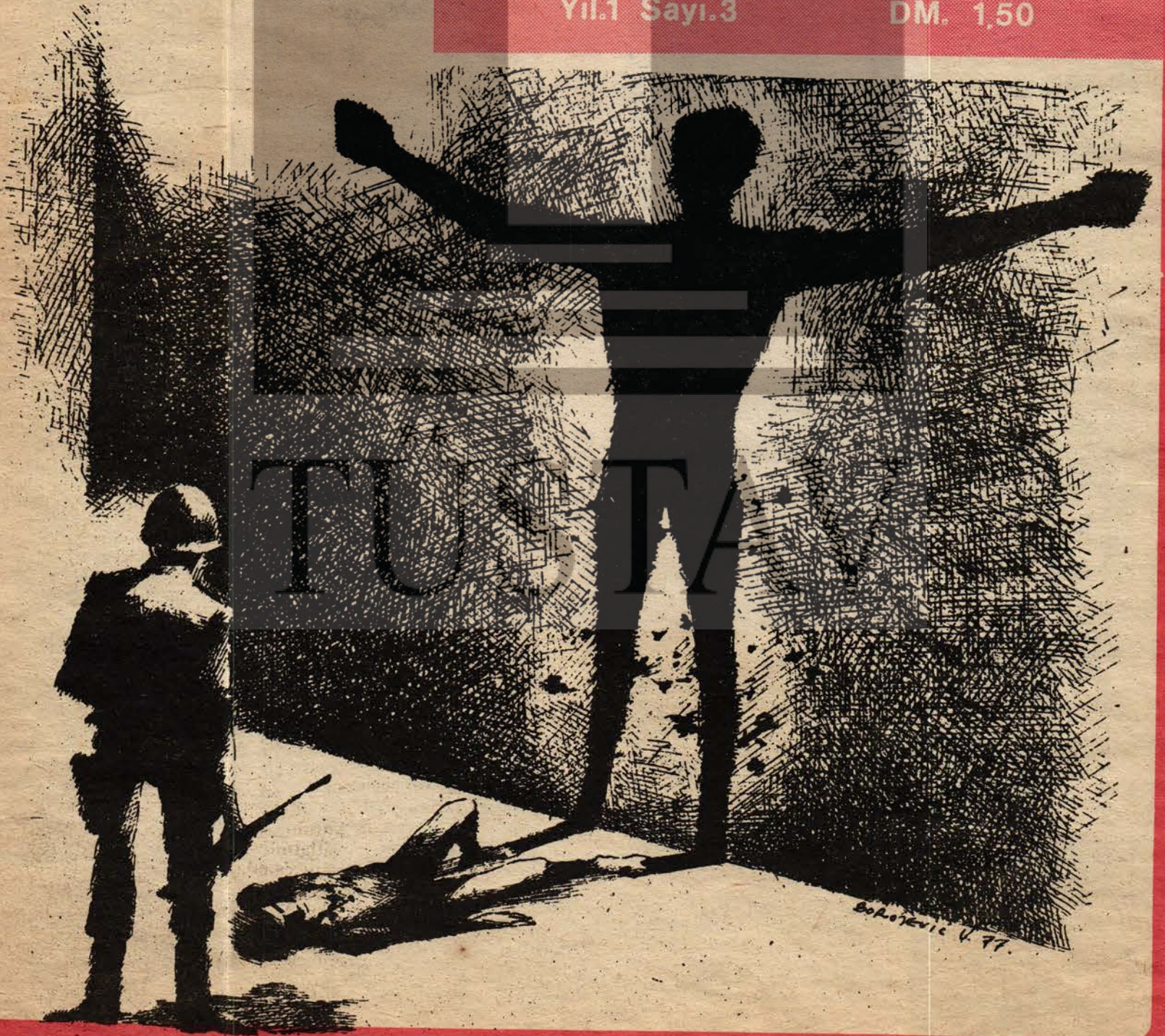

demokrasi için birlik

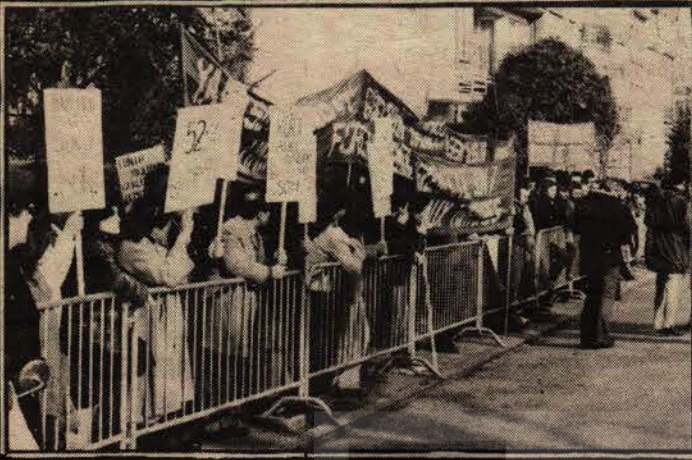
DİB - AK Aylık Yayın Organı

Yıl.1 Sayı.3

DM. 1,50

ÖRGÜT HABERLERİ

Belçika

Federal
Almanya

Düsseldorf

İsviçre

BELÇİKA

DİB Belçika Komitesi, örgütü likide etmek isteyen birkaç kişinin provakasyonlara kadar varan tüm saldırılarına karşın çalışmalarını kararlılıkla ve daha da azimle sürdürüyor.

DİSK davasının başlatılması ve sonrası gelişmelerle ilgili olarak DİB Belçika Komitesi Belçika'daki Türkiyeli İşçiler Birliği ve Belçika Gerçek Gazetesiyle Dayanışma Komitesi ortak bir bildiri çıkararak davayı protesto ettiler.

Ortak bildiri de davanın ve iddianamenin bütün mantık ve hukuk kuralları çiğnenerek devam ettirildiği sergilenmekte ve DİSK davası gerek iddianamenin içeriğiyle, gerek uygulanan "savaş hali hükümleri" ile faşist yöntemlerle doludur. Mahkeme avukat sayısını, savunma haklarını kısıtlayarak, avukatları dışarı atarak, kendisine işkence yapıldığını açıklayanları susturarak daha baştan hükmünü vermiştir" denilmektedir.

Yine 13 Şubat günü üç örgütün organizesi ve Belçika Komünist Partisi'nden, Barış örgütünden temsilcilerin ve çok sayıda Yunanlı, İspanyol ve İtalyan demokratın katılımı ile Belçika Türk Elçiliği önünde bir protesto gösterisi yapıldı. Türkçe ve Fransızca konuşmaların yapıldığı gösteri ilgi ile karşılandı.

FEDERAL ALMANYA

5 Şubat Yürüyüşleri

DİB Federal Almanya Komitesi, FİDEF ve Kürt Halk-evleri ortaklaşa olarak 5 Şubat günü, örgütlerinin bulunduğu tüm F.A. bölgelerinde DİSK davasını protesto etmek için Meşaleli yürüyüşler düzenlediler. Gösterilere çok sayıda Alman ve diğer uluslardan demokratlar katıldı.

Düsseldorf:

DİB Düsseldorf Komitesi Düsseldorf İşçi Derneği ile birlikte 13 Mart günü "Dostluk ve Kültür Gecesi" düzenledi. 400'ü aşkın bir izleyici topluluğunun bulunduğu gecede çeşitli kültür programları sergilendi. Ozanlar, folklor ekipleri ve Cem Karaca'nın katıldığı gecede Demokrasi İçin Birlik ve Düsseldorf İşçi Derneği temsilcileri yaptıkları konuşmalarda Cuntanın Türkiye'deki baskılarını belirttikten sonra, demokrasi güçlerinin faşist cun-

tanın baskı ve zulmüne karşı birliğinin önemini ve aciliyetini vurguladılar. 8 Mart Dünya Kadınlar gününde, Türk ve Kürt kadınlarının barış ve demokrasi özlemlerini dile getirdiler.

İSVİÇRE

İsviçre Demokrasi İçin Birlik örgütü, Sili Komünistlerinin Züriç kentinde düzenlediği geceye aktif olarak katıldı. Yine Sili'li komünistler tarafından Cenevre de yapılan geceye bir dayanışma meşajı sundular.

Ocak ayı sonunda İsviçre Emek Partisi'nin düzenlediği geceye DİB İsviçre Komitesi yiyecek ve yayın standı ile katıldı. Açılan DİB standı ilgi ile karşılandı.

LIBYA

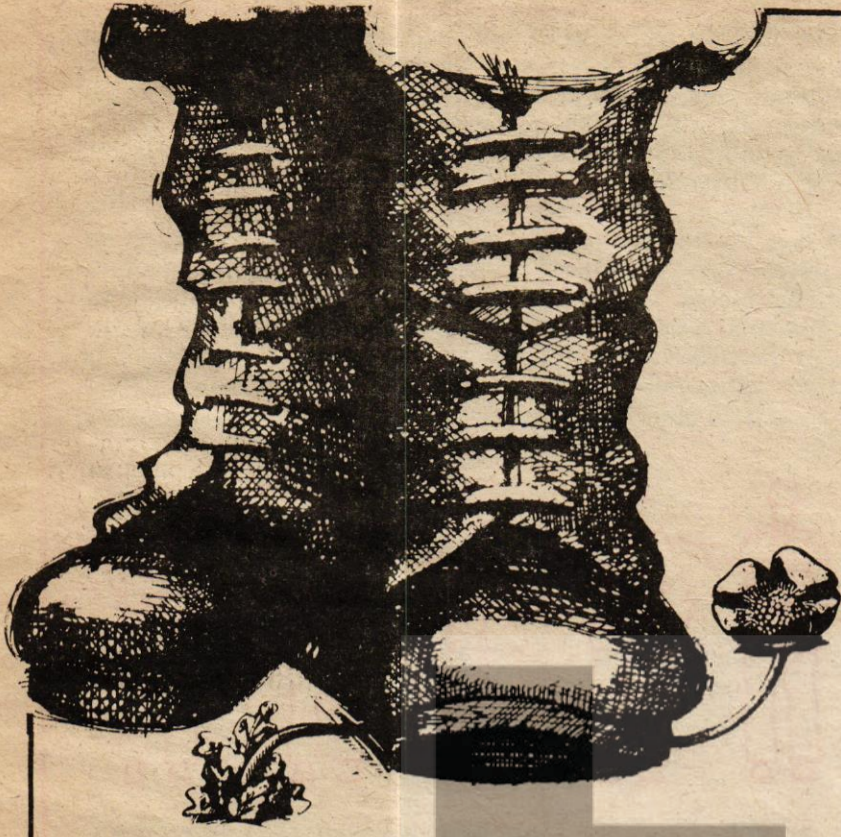
Bilindiği gibi Libya Sosyalist Cemahiriyesi de çok sayıda Türkiyeli işçinin bulunduğu ülkelerden bir tanesi. Libya'da çalışan bir arkadaşımız DİB Genel Merkezi'ne bir mektup yazarak oradaki Türkiyeli işçiler ve buldukları koşullar hakkında geniş bir bilgi sundu.

Mektupta Libya hakkında verilen bilgiden sonra Türkiyeli işçilerin çalışma koşulları anlatılmakta, "... Türkiyeli işçiler çoğunlukla Türk şirketlerinde çalışmaktadırlar. İşçilerin dil bilmemesi ve örgütsüz olmaları Türk şirketlerinin katmerli sömürlerine karşı hak arama yollarını asgariye indirmektedir. Daha önce işverenlerin provakasyonları sonucuisçilerle polis arasında meydana gelen bazı olaylardan dolayı, Türk şantiyelerinde çalışan işçiler, hak aramak için Libya yetkili makamlarına başvuramamaktadır. İşçiler üzerinde uygulanan baskı yöntemlerinden diğer bir tanesi de iş aktinin fesh edilmesi tehdidir" denilmektedir.

İşçilere, ücretlerinin kesin dönüşlerinde verileceği gerekçesiyle yaşamlarını ancak sürdürebilecekleri miktarda "avans" verildiği, sigorta ve vergilerin zamanında Libya makamlarına ödenmediği, iş kazası ve malullük durumunda gereken tazminatların ödemesinin yapılmadığı belirtildikten sonra bilimsel sosyalistlerin tüm bu kötü şartlara karşın mücadeleyi bırakmayacakları ve daha şimdiden orada da örgütlenmelerin başlatıldığı ve devam ettirileceği vurgulanmaktadır.

demokrasi için
birlik

DEMOKRASI İÇİN BİRLİK ERSCHEINT MONATLICH. JAHRESABONNEMENT 25.- DM
ANSCHRIFT VON REDAKTION — KRIPP STRAßE 54 / D - 4000 DÜSSELDORF
TEL. (0211) 210 88 39 - HERAUSGEBER : DEMOKRASI İÇİN BİRLİK - AVRUPA
KOMİTESİ — KRIPP STRAßE 54 D - 4000 DÜSSELDORF 1 TEL : (0211) 210 88 39
DRUG : PLAMBECK & Co. NEUSS — V. i. S. d. P. EROL POYRAZ — DUSSELDORF

ORDU VE İLERİCİLİK

Günümüzde ordular, yalnızca, politik iktidarın emrinde "askeri güç" olmaktan çıkmıştır; askeri-endüstriyel komplekslerin oluşması ve büyük tekelci sermaye ile ordu üst kademelerinin ve politik iktidarın birbirleriyle kaynaşması sonucu ordu, toplumun politik yönlendirilmesinde eskisinden daha etken ve etkileyici bir rol oynar duruma gelmiştir. En ileri teknolojinin en yeni ürünleriyle donatılmış ve ellerinde, insanlığı yok etmeğe yeterli miktarda bir kaç katı tutarında nükleer silah bulunan ordular toplumların geleceği açısından çok tehlikeli bir askeri-politik güç olmuşlardır.

Batı demokrasilerinde, bir ikisi hariç, ordu faktörü henüz dikkati çekecek biçimde, ön plana çıkmış değildir. Sahneyi henüz parlamentolar, başkanlar, kısacası politikacılar doldurmaktadır. Ama arka planda durur görünüm bu askeri güç ve bu gücün ekonomik ve mali güçlerle ilişkisi, geleceğin olası toplumsal çalkantılarında orduların oynayabileceği rolün asla gözden kaçırılmamasını gerektirir.

"Az-gelişmiş" veya "gelişmekte olan" diye nitelenen geri toplumların göreceli olarak dahi bir istikrara kavuşmayan, tam kurumlaşamayan ekonomik-politik koşullarında, ordu-iktidar ilişkisi daha açık bir biçimde ortadadır. Asya, Afrika, hele Latin Amerika ülkelerinde ordunun iktidara sık sık el koyması bilinen hikayelerdir.

Osmanlı imparatorluğunun son döneminden bu yana, çöken imparatorluktan Türkiye Cumhuriyeti'nin doğuşu sürecinde ve Cumhuriyet döneminde ordunun oynadığı politik rol de, hiç değilse genelinde, hemen herkesce bilinmektedir.

Türkiye'ye ilişkin olarak, ordunun ülke tarihinde hep ilerici bir rol oynadığı görüşü savunulur ve bununla ilişkili olarak da, ordunun bir aristokrat sınıf, bir imtiyazlı üst sınıf ordusu olmadığı, yani subay kadrolarının bu tür sınıflardan gelmediği vurgulanarak iş neredeyse Türk ordusuna bir "halk ordusu" denecek noktaya varılır.

Acaba Türk ordusu hakkında bu yargılar doğru mudur? Doğruysa, doğruluk derecesi nedir? Bu yargılarda bir doğruluk payı vardır, ama bu pay tarihte gerilere gittikçe büyür, günümüze yaklaştıkça küçülür. 1982 Türkiye'sinde ise, iktidarı almış bulunan ordunun Türkiye politikasında Türkiye toplumunun yapısal biçimlendirilmesinde ve yönlendirilmesinde herhangi bir anlam ve ölçüde "ilerici" bir rol oynadığı söylenemez. Tam tersine, faşist askeri cunta Türkiye'nin 1945'ten buyana, özellikle de 1960'dan buyana sürüp gelmiş, önemli mesafeler kazanmış demokratikleşme ve ekonomik gelişme sürecini geriletme ile meşguldür.

Bilindiği gibi, 19.yüzyıla birlikte Osmanlı İmparatorluğu "Batılılaşma", yani kapitalist topluma dönüşme sürecine girdi. Bir yandan padişahlık düzeyinde, tepeden yapılan

"islahat" (reformlar), ordu ihtiyaçlarını karşılamak üzere açılmaya başlayan okullar ve kimi sanayi işletmeleri ve kimi ekonomik girişimlerle; öte yandan sanayi devrimini geliştiren Batı kapitalizminin imparatorluğun el sanayii ve iç ticaret yapısını çökertmesi ve imparatorluk sınırları içinde işletmeler kurmasıyla, Osmanlı yönetimi üzerinde baskı ve etkisini artırmasıyla bu süreç gelişmiş Cumhuriyet devrine ve nihayet günümüze kadar sürdü.

19. yüzyılın ortasından başlayarak, yeni oluşan sivil kadrolar, aydınlar ve genç ordu kadroları bu "Batılılaşma" sürecinde, özellikle de üst yapı değişikliklerine (islahatına) ilişkin olarak, etken rol oynadılar. 1908 Meşrutiyet hareketinde ve sonrasında ve de Bağımsızlık Savaşı ve "Atatürk devrimleri" 'nde ordunun rolü ve etkisi ön plana çıktı.

Osmanlı imparatorluğunun çöküp gitmesi, bu çöküşten Türkiye Cumhuriyeti'nin oluşması, nicel açıdan bir küçülme ve zayıflama -bu anlamda bir gerileme- olsa da, nitel bakımdan bir ilerlemeydi, çünkü toplumsal evrimde feodal aşamadan kapitalist aşamaya geçişti. Osmanlı İmparatorluğu'nun feodal yapısının yaşama şansı yoktu, tarih onu ölüme mahkum etmişti. Bütünlüğünü koruyarak kapitalist aşamaya geçmesinin ise nesnel -ve bununla bağlantılı olarak subjektif- koşulları yoktu.

Padişahların mutlak iktidarından anayasal, parlamentolu padişahlığa geçişi işaretleyen Meşrutiyet ile başlayıp 1923'de Cumhuriyetin ilanı ile noktalanmış devrim hareketi Burjuva Demokratik Devrim'ler kategorisinde idiysen de, kimi özgün nitelikleri dolayısıyla geriletici tohumları da içinde taşıyordu; şöyle ki:

Bu devrim, 19. yüzyılda Avrupa'da yeralan burjuva demokratik devrimlerinden farklı olarak, köylü kentli emekçi kitlelerin etken katılımı olmadan, hatta yeni yeşeren (tüccar kesiminin sanayici kesiminden çok daha ağır bastığı) burjuvazinin kendisinin de etken bir rol oynamadığı, ama bu burjuvaziye dayanarak, onun temsilciliğini yaparak hareket eden asker-sivil kadroların, küçük burjuvazinin Anadolu eşrafiyla işbirliği ederek, ordu aracılığıyla gerçekleştirdiği bir devrimdir. "İstiklal Harbi" 'nde ordunun erler kitlelerini köylü kentli emekçilerin oluşturmuş olması bu nitelemeyi pek değiştirmez. Halk içinden çıkmış örgütlenmeler ve emperyalizmin maşası istilacıya karşı başlatılmış mücadeleler temellerinden hareketle devrimci bir halk ordusu örgütlemek yerine, bu örgütlenmeler ve hareketler dağıtılmış, köylü kentli halk çocukları bu kez de Ankara Hükümetince, eskiden olduğu gibi askere alınarak Osmanlı ordusundan yetişen subayların örgütleyip kumanda ettiği "nizami ordu" içinde cepheye gönderilmişlerdir. Devrim öncesi ve sonrası köylü, kentli emekçi kitleler ve kapitalistleşmenin doğurduğu işçi sınıfı etken politik bir güç olmamışlardı.

İkinci önemli nokta, dünya kapitalizminin emperyalizm aşamasında ilerlediği 20. yüzyılın ilk çeyreğinde, geri kalmış ekonomik bağımlılığı kıramamış ülkelerde artık eski biçim ve nitelikte burjuva devrimlerin 19.yüzyılda Avrupa'da olduğu gibi başarıya ulaşması, kapitalist gelişme ile

"çağdaş uygarlığa", yani gelişmiş, ileri toplumlar düzeyine ulaşması mümkün değildi. Kemalist devrimin ufuk çizgisi ise bu düzeye ulaşma hedefinden geçiyordu.

Oysa ki, emperyalizm aşamasındaki, gelişmiş dünya kapitalizmi artık "çağdaş uygarlık" olma niteliğini de yitiriyordu. Büyük Ekim sosyalist devrimi ile sosyalizm bir teori, işçi sınıfı hareketinin ideolojisi olmanın ötesine geçerek, somutlanmış bir toplumsal sistem olarak dünyada yerini alıyor, insanlığın toplumsal evriminde yeni bir aşamayı başlatıyordu. Bundan böyle "çağdaşlık", kapitalizmin değil, sosyalizmin niteliği idi. Geri kalmış toplumların politik ve ekonomik bağımlılıktan kurtulması ve çağdaş uygarlığa erişmesi, bu genişlemiş yeni toplumsal ufuk çizgisi içinde ve doğrultusunda bir mücadele ve gelişme ile mümkündür.

1923'den 1950'ye kadar ordu ile politik iktidar arasında bir sürtüşme olmadı. Yeşeren burjuvaziye dayanarak devrimi gerçekleştirmiş olan askeri-sivil kadroların, küçük burjuva aydın kesiminin öngördüğü üzere, "Batılılaşma" yani kapitalistleme ve burjuvaziye geliştirip güçlendirme politikası ("Devletçilik" 'e de buna yardımcı olarak girişilmişti) sürdürülüyordu. Rejim ordunun desteğindeydi. Egemen sınıf burjuvaziydi ve egemenliği gittikçe güçleniyordu. Ama devlet mekanizmasını ele geçirecek veya onu üst düzeyden etkin kontrolü altına alarak politik iktidara doğrudan el koyabilmiş değildi.

Demokratik Parti'nin doğup süratle gelişmesi ve çok kısa sürede, "Atatürkçü" Cumhuriyet Halk Partisi'ni adeta ortadan silen bir çoğunlukla iktidara gelişi, burjuvazinin, asker-sivil üst kadroların vasiliğinden kurtularak doğrudan iktidar olma girişiminin başlangıcıydı.

Demokrat Parti iktidarıyla birlikte iktidar-ordu ilişkisi bozuldu. Asker-sivil kadroların devlette etkinlikleri ve itibarları zayıfladı. Toplumsal yaşamda da eski prestijleri ve refah düzeyleri düştü. Türk ordusunun kadroları aristokrat sınıftan, zengin ailelerden gelme değildi, orta halli, hatta yoksul ailelerin çocuklarıydı ama, meslek olarak "subay sınıfı"na girme, toplumda da yukarıya doğru bir sınıf değiştirmeydi. Subaylık bu işlevi eskisi gibi göremez hale geliyordu. 1950'lerde devlette yeni tip politikacılar hakimdi, toplumda da yeni türedi, kolay ve bol para kazanan "iş adamı" tipi ortalığı sarıyordu.

Bu bozulma ve sürtüşmeye, 1950'lerin sonlarında parlamenter mekanizmanın işlerliğini yitirip kilitlenmesi ve daha da önemlisi, "özel teşebbüs"e ağırlık verilerek geliştirilen "serbest piyasa ekonomisi"nin aynı yıllarda ilk konjonktürel bunalımına girmesi eklenince, tam bir acizlik içine düşen D.P. iktidarını ordu üst kademelerinin bir darbe ile ortadan kaldırması zor olmadı.

Bu darbeye ilişkin iki ilginç ve önemli nokta var:

Birincisi, Amerika'nın ordu kanalıyla Türkiye'de politik iktidar değişikliklerinde rol oynamasından ilk bu darbeye ilişkin olarak söz edildi.

İkincisi, 27 Mayıs 1960 darbesini gerçekleştiren ordu kadrolarının yaptıkları işlere ilişkin eleştiriler ve niçin öyle yaptıklarının nedenleri her ne olursa olsun (bu yazının dar çerçevesinde bu konulara giremeyiz), nesnel bir gerçektir ki, 1961 Anayasası Türkiye tarihinde görece en demokratik Anayasa oldu ve Türkiye, tarihinin görece en demokratik on yılını yaşadı.

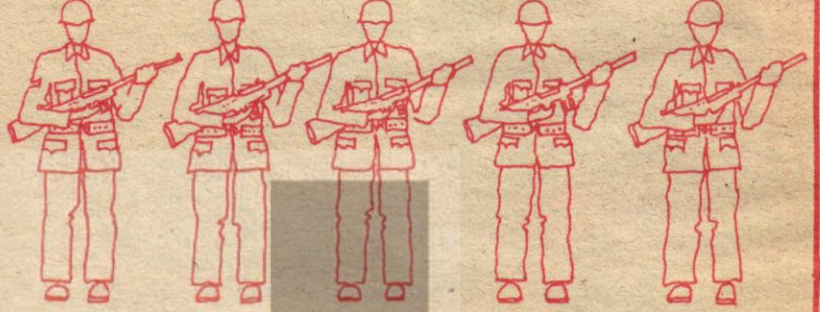
İşçi sınıfının politik hareketi Türkiye İşçi Partisi adı altında örgütlenerek on yıl boyunca bağımsızlık, demokrasi, sosyalizmden yana başarılı bir mücadele sürdürdü. Onbeş milletvekili ve bir senatörle parlamentoya girerek onu da politik mücadelesinde çok etkin biçimde kullandı, sınıf ve kitle sendikacılığı ilkesi temelinde DİŞK kuruldu. Ayrıca, gençlik ve aydınlar kesimi ileri derecede politize oldu ve demokratik toplumsal mücadeleye katıldı. Bilimsel sosyalizmin klasikleri ve güncel yapıtları türkçeye çevrilip geniş çapta yayınlandı.

27 Mayıs 1960 hareketi ordunun politik iktidara ilerici doğrultuda yaptığı en son müdahale oldu. Bununla beraber, bu müdahalenin görece ilerici olan niteliği katıksız değildi, olumsuz, gerici unsurları da içinde taşıyordu. Altı ay sonra Milli Birlik Komitesi'nden ondört üyenin tasfiyesi ve bunların apartopar yurt dışına gönderilmesi, Komite içerisindeki anlaşmazlığın, bölünmenin ne denli ciddi olduğunu açığa vuruyordu. Bu ondörtler içinde, ta 1943' de ırkçılıktan kovuşturulmaya uğramış ve 1970' lerde MC koalisyon hükümetlerinin etkin kişisi olacak, MHP başbuğu Türkeş'inde bulunması aynı olgunun diğer bir kanıtıydı.

1960'dan sonra, 1971 ve 1981 "operasyonları" ile Türkiye her on yılda bir ordunun politik iktidara müdahale et-

tiği bir ülke haline geldi. Bu müdahaleleri, sivil politikacılar parlamenter demokrasi çerçevesinde devleti yönetmeği beceremeyince, toplumu ve devleti yeniden demokrasi rayına oturtmak için yapılan müdahaleler olarak görmek ve göstermek, ya kendini aldatmaktır, ya da halkı, kamuoyunu aldatmaya çalışmaktır.

27 Mayıs 1960 askeri müdahalesi ve onun getirdiği 1961 Anayasası, iktidarı alan askeri yöneticilerin ve Anayasayı hazırlayan sivil kadroların subjektif niyetleri ne olursa olsun, nesnel olarak, gittikçe belirginleşen sınıfsal farklılaşma ve kutuplaşma sürecini ve bunun doğurduğu sınıfsal mücadeleyi işçi sınıfına ve emekçi kitlelere demokratik özgürlükler ve kimi ekonomik, sosyal haklar tanıyarak yasal kanallara akıtip belli sınırlar içinde kontrol altında tutabilme girişimiydi.

On yıllık deneyden sonra gelen 12 Mart 1971 askeri müdahalesi 27 Mayıs hareketine tam ters yönde idi, toplumun demokratikleşmesi sürecini ilerletici değil, geriletici bir müdahaleydi. Sınıfsal farklılaşma ve kutuplaşmayı olağan kabul edip, onun sonucu olan sınıf mücadelesini baskıyla, yasaklama ve cezalandırma ile kontrol altında tutma, etkisizleştirme girişimiydi. Bir türlü "istikrarlı bir gelişme" rayına oturmayan, 1960'ların sonunda yine bir "dar boğaz" a saplanıp finansman ve pazar sıkıntısıyla boğulan ekonominin, o özlenen raya oturabilmesi için rejimin "zabta rapt" altına alınması, yani işçi sınıfının, ilerici, demokrat güçlerin kontrol altına alınması gerekli görülüyordu.

Aradan geçen on yılda, ordu kadrolarına maddi olanaklar sağlanmış, yaşam düzeyleri yükseltilmişti. "Yardımlaşma" adı altında yatırım kurumu olarak kurulan ve yabancı sermaye ile de işbirliği yaparak büyük yatırımlar yapan Oyak ile ordunun kapitalist sistemle bütünleştirilmesine gidilmişti. 1960'ların hızlı sanayileşmesiyle zenginleşip güçlenen burjuvazi ile üst kademe komutanları arasında sıkı ilişkiler oluşmuştu. Bu gelişmelere, uzun yıllar NATO üyeliği ve ABD ile sıkı ilişkiler etkisi de eklenince, ordu kadrolarında "burjuvalaşma", kapitalizm savunuculuğu gelişmişti.

Ne var ki, 1971 müdahalesi de tam katıksız değil, bir ölçüde karışık. Müdahale hareketi soldan gelicekmiş gibi başlamış, ama cumhurbaşkanını da yanına alan sağ kanadın bir manevrasıyla hemen sağa kaydırılıp oturtulmuştu. ("Devrimci" olarak nitelenen ama aslında küçük burjuva radikalizmini aşmayan "sol" kanat müdahaleyi başarsaydı, bu da yine demokratikleşme sürecini ilerletici değil, geriletici bir müdahale olacaktı. Öngörülen, asker-sivil kadroların dümenini tuttıkları tek parti sistemiyle tepeden, Atatürkvari dönüşümlere girerek devrim yapmaktı. Türkiye ancak bu yoldan "çağdaş uygarlık düzeyine" erişebilirdi.) Yine de 12 Mart dönemi, kaynağındaki bu karışıklığın izlerini taşımış, parlamento ve hükümete tam hakim olamayan, perde arkası bir cunta oluşturmaktan öteye gidememişti. "Terörizm" ve "anarşi" yuvalarının, "bozguncu" odakların geniş tutuklamalar ve ağır cezalandırmalarla yok edilmesine gidilmiş, işçi sınıfının partisi, Türkiye İşçi Partisi kapatılmış ve Anayasa bir kaç kez değiştirilerek, demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasıyla geriye götürülmüştü. Bu "temizlemeler" den ve tüm "bozguncu" lara böylece göz dağı verildikten sonra, sivil iktidarların, geriletilmiş Anayasa çerçevesinde ve ona uygun olarak çıkarılacak baskıcı kanunlarla rejimi, büyük sermaye sınıfının, uluslararası tekelilerin ve ABD' nin isteği doğrultusunda rayında tutacağı hesaplanıyordu.

Bu hesap boşa çıktı. Anayasa'nın geriletilmesi bir işe yaramadı. Geriletilmeye uygun antidemokratik kanunlar çıkarılamadı, bir iki çıkarılan da etkili olamadı. Türkiye toplumu, tüm olumsuz koşullara karşın, demokratikleşme sürecini sürdürüyordu.

12 Mart dönemi bittiğinde geniş emekçi kitlelerin daha sola kaymış konumda olduğu görüldü. Ne işçi sınıfının politik ve ilerici sendikal hareketi, ne de diğer sol, demokrat, ilerici

Devamı II. Sayfada

kürt halkı newroz'unu bu yıl da kutlayacak...

NEWROZ ATEŞİ, ÖZGÜRLÜĞÜN ATEŞİDİR!

NEWROZ

"... Bazı etnik gruplar, hakim uluslar tarafından kültürlerini, ana dillerini, tarihlerini ve edebiyatlarını red ettikleri, asimile oldukları ölçüde iyi muamele görürler. Biz etnik grupları asimilasyona karşı çıkmaya, öz dillerini, edebiyatlarını, kültürlerini geliştirmeye ve zenginleştirmeye teşvik etmeliyiz. Ancak, böylece dünya kültürü gelişecek, zenginleşecek ve insanlığa yararlı olacaktır...."

İnsan Hakları Komisyonu
Yasası Madde : 8

Kürdistan'ın bulutlarla kucaklaşan yüce dağları, yüksek yaylaları, heryıl 21 Mart günü ile birlikte, boydan boya çiçeklerle süslenen yemyeşil bir halıya sarılır. Nehir ve ırmakları coşmaya ve gürül gürül akmaya başlar. Çocuk, genç, yaşlı, kadın, erkek, herkes, umut dolu, coşku dolu bu değişmeyi kutlar, Newroz'un ateşini yakar, karanlığın üzerine üzerine yürür. Ve Newroz'un ateşi, kendisini sönmeye terkeden yürekleri kıvılcımlarıyla yeniden yakar.

Bın yıl önce, Kürdistan'da Dehaq adında zalim, gözü dönmüş, eli kanlı bir diktatör yaşar. Eli kanlı Dehaq, emekçilere, köylülere, yoksullara kan kusturuyor, onları eziyordu. Bu zorba, Kürt halkı için kara bir gündü, Kürdistan'ın üzerini örten zifiri bir karanlıktı. Köleleştirilmiş emekçiler, her sabah gün doğuşuyla birlikte işe gidiyor, karanlığın çöküşüyle birlikte evlerine dönüyorlardı. Onların köle gibi çalıştırılmaktan başka hiçbir hakkı yoktu. Yine de, ellerine bir şey geçmiyor, hep yoksul, sefil, aç ve çıplak kalıyorlardı.

Bu durum, böyle devam edemezdi. Başlar öne eğik daha uzun süre durulamazdı. Zorba, gözü dönmüş Dehaq' a karşı duyulan ve gün gün kabaran bu kine, yürekleri artık dayanamazdı. Çünkü onlar, herşeyi yaratıyorlardı. Onları çekiçleri kullanan, onları oraklarla ekinleri biçen ve onları hayvanları büyüten ve otlatan... Ama onlar, yarattıklarından yararlanamıyorlardı. Her yeni gün, onların ellerinde olanları da bitiriyordu.

Artık zalim Dehaq'ın düzenine başkaldırmanın zamanı gelmişti. Binlerce Kürt, demirci ustası Kawa'nın önderliği altında birleşiyor, örgütleniyordu. Dehaq'ın sonu gelmişti. Bu zulüm, baskı, zorbalık ve sömürü üzerine kurulan diktatörlük, temellerinden sarsılıyordu.

Bu koşulları değerlendiren demirci ustası Kawa'nın önderliğindeki güçler, Dehaq'ı ve onun düzenini darmadağın ederek yıktı. Zorba Dehaq'ın devrildiği gün, Kürt halkı için yeni bir gün, özgür ve mutlu bir gün oldu. Bu günde şenlikler yapıldı, Newroz'un ateşi yakıldı. Herkes Newroz müjdelendi. Ve Newroz, o günden bu yana bin yıldır kutlanıyor, ateşi yakılıyor. Her yıl 21 Mart'ta yakılan ateş, Kürtler için zorbalığa başkaldırmanın, özgür olmanın ve direnmenin sembolü oldu. Newroz, Kürt'ler için bir savaşımın bayrağı haline geldi.

Newroz, özgürlüğün ve direnişin sembolü olduğu gibi, aynı zamanda, zorba Dehaq'a karşı, nasırlı elleriyle çekici kavrayan demirci ustası Kawa'nın şahsında emekçilerin toplumsal kurtuluşunun da simgesidir.

Cumhuriyet'ten bu yana tüm burjuva hükümetler, ve ırkçı-şoven, milliyetçi, faşist ve gerici güçler, ulusal ve toplumsal kurtuluşun, mutluluğun ve özgürlüğün ateşinin yakılmasına, Newroz'un kutlanmasına yasaklar koymaya veya fiilen engel olmaya çalışmışlardır. Tüm yasaklama ve engellemelere karşın, Kürt

halkı, Newroz ateşini yakarak, karanlığın baskı ve zorbalığın üzerine yürüdü, vürüyor da.

Faşist askeri cuntanın daha binlerce zorbalık ve zulüm operasyonlarının gün gün artırılarak sürdürüldüğü bu koşullarda Newroz, yine kutlanacaktır. Bu koşullara karşın, bulutlara uzanan dağlarda ve yüksek yaylalarda Newroz ateşi, yine yakılacaktır. Newroz ateşinin kıvılcımları, zindanlarda yatan binlerce yurtsevere, işkencelerdeki onlarca devrimciye ulaşacak, şehit edilen yüzlerce yurtseverin mezarında sonuza kadar yanacak meşale olacaktır. Bu ateş, askeri cunta'nın yarattığı koşullara teslim olmayan, bu koşullara karşın savaşım bayrağını ellerinden düşürmeyen yurtseverlerin direncinin sembolü olacaktır.

Zulmün, baskının ve zorbalığın düşmanı, karanlığın düşmanı Newroz ateşi sonsuza dek yakılacaktır.

İnsani değerlerle dopdolu bu geleneği, bin yıldır hertürlü zorbalık karşısında koruyabilen ve kutlayan Kürt halkı, Newroz'unu bundan böyle de koruyacak ve kutlayacaktır. Bu yıl da yakılacak olan ateş, özgür, mutlu, sömürsüz günleri daha bir yakınlaştıracaktır. Newroz ateşi, özgürlüğün ateşi olacaktır.

21 MART, DÜNYA HALKLARININ İRKÇILIKLA SAVAŞIM GÜNÜDÜR

21. Mart 1960 günü, ırkçı Güney Afrika hükümeti, 69 zenciyi katletti. Bu insanlık düşmanı katliam, tüm dünyada halkların derin tepkisine yol açtı. Dünya halklarının bu tepkisi, Birleşmiş Milletler Örgütü'nün gündemine de girdi. Ve Birleşmiş Milletler, bir karar alarak, 21 Mart'ı tüm dünyada ırkçılığa karşı savaşım günü ilan etti. Bu karar üzerine dünya demokrasi ve barış güçleri, heryıl 21 Mart'ta ırkçılığı lanetleyen miting ve yürüyüşler düzenlemekte idiler.

Hiç kuşkusuz, kapitalist-emperyalist dünyada ve onun ilişkiler ağı içerisindeki ülkelerde ırkçılık, yalnızca 21 Mart 1960'da ortaya çıktığı şekilde kendisini göstermemektedir. Daha çok çeşitli biçimlerde ortaya çıkabilmektedir. İrkçilik, ABD'de ve Güney Afrika gibi ülkelerde deri rengine göre ortaya çıkarken, Hitler döneminde almanların dünya efendisi olduğu savı ile ortaya çıkmıştır.

Türkiye'de de ırkçılık, kimi zaman açıkça olmak üzere, sürekli var olmuştur. 1930'da devlet bakanının yaptığı açıklamada ırkçılık şöyle dile getirilmişti : "...yalnızca Türk'ler bu memleketin efendisi ve yöneticisidir. Gerçek Türk olmayanlar yalnızca bir hakka sahiptirler. Buda, Türk'lere uşak veya köle olmak hakkıdır". Bugün bu pervasızlıkla ırkçılık yapılamamaktadır. Fakat ırkçılık, farklı biçimlerde olsa da, tüm burjuva hükümetlerin, tüm şoven milliyetçi güçlerin sürekli olarak politikalarının bir unsuru olmuştur. Askeri faşist cuntanın bugünkü ideolojisinin temel unsurlarından birisi, " ne mutlu Türküm diyene " de ifadesini bulan ırkçılıktır.

Bu durum, ırkçılığa karşı savaşım vermenin önemini açıkça ortaya koymaktadır. 21 Mart'ın dünya halklarının ırkçılıkla savaşım günü olması, Kürt halkının Newroz'unu daha da anlamlı kılmaktadır.

Cunta'nın barış düşmanlığı tescil edildi

Halkı "anarşi ve terör"den kurtarmak adına anayasayı, yasama, yürütme ve yargı organlarını çiğneyerek, siyasi, ekonomik ve demokratik örgütlenmeleri kapatarak silah zoruyla iktidara çöreklenen askeri faşist diktatörlük, kendi "resmi" terörlerine her gün bir yenisini ekliyor. Temelde işçi sınıfımızın politik ve sendikal hareketlerine giriştiği bu saldırı hedefi içine işçi sınıfının yandaş ve müttefiklerini, tüm demokrasi güçlerini de alarak.

DİSK yöneticileri idam istemiyle yargılanmakta, işkenceler, idamlar, Kürt halkına karşı ırkçı, şöven baskılar sürmekte iken, dünya barış güçleri, demokrat ve sosyalistleri geçtiğimiz ay, Natocu tekeli cuntanın yeni bir saldırısına tanık oldu.

26 Şubat 1982 tarihinde, 1. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı, Türkiye Barış Derneği yöneticileri haklarında tutuklama kararı aldı. Suçlama, artık kalıplaşmış şu düzmece gerekçelere dayandırılıyor. "Gizli örgüt kurmak, yönetmek, suç olan fiili övmek, komünizm propagandası yapmak."

DİSK davasının "iddia" makamı savcısı Süleyman Takkeci'nin başvurusu ile alınan tutuklama kararı sonucu gene DİSK davası savunma avukatlarından Orhan Apaydın'la birlikte onlarca profesör, sanatçı, gazeteci, yazar, avukat ve bilim adamının operasyonlarla zindanlara doldurulması işlemleri sürdürülüyor.

Türkiye Barış Derneği Başkanı emekli büyükelçi Mahmut Dikerdem, İstanbul Baro Başkanı Orhan Apaydın, Tüm Teknik Elemanlar Derneği Genel Başkanı Aykut Göker, Türk Tabipler Birliği Başkanı Dr. Erdal Atabek ve 4 CHP milletvekilinin de aralarında bulunduğu bu tutuklama kararına karşı direnç ve kararlılık dolu ilk ses Orhan Apaydın'ın açıklamasıyla yükseldi.

Orhan Apaydın bu açıklamasıyla, Türkiye'deki antiemperyalist, barış ve demokrasi güçlerinin direncinin en ağır faşist baskı koşullarında bile kırılmayacağını bir kez daha göstermiştir.

Ülkemizde köklü bir miras geleneğine sahip barış mücadelesine vurulmak istenen bu darbeye yurt dışındaki Türk ve Kürt halklarının antiemperyalist, antifaşist demokratik örgütleri de kayıtsız kalmadılar. Kalamazdılar.

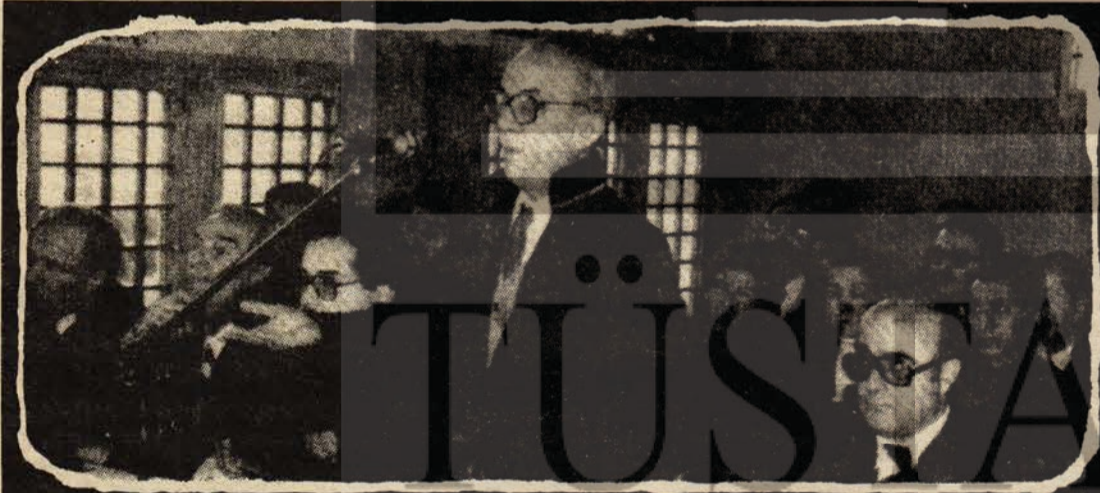
DİB-FAK, FİDEF, GERÇEK-ADK, KKDK ve Kürt Halkevleri yaptıkları ortak açıklama ile, tutuklanan Barış Derneği yöneticilerine, ayrıca DİSK yöneticileri ve tüm antifaşist tutuklulara özgürlük istemlerini, halklarımızın, kendisine açlık ve yoksulluk getiren, özgürlüklerini elinden alan ve emperyalizmin dayattığı natocu politikaya karşı direnişle dayanışmanın daha da yükseltileceğini belirttiler.

Dünya barış güçlerinin özellikle Avrupa'daki kararlı direnişleri, barışı sağlamak için Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin kararlı ve ısrarlı tutumu ABD ve diğer emperyalist çevrelerin uykularını kaçırıyor. "Barış Kabusu" içinde emperyalizm, Türkiye'yi, İsrail-Mısır üçgeninin ucunda Orta Doğu'nun ileri jandarma karakolu olarak kullanmak, çevik müdahale kuvvetleri, "modernize edilmiş" üsleri ve füzeleriyle bölgedeki ilerici güçlere karşı tam boy manevra alanına getirmek için planlar tezgahlamaya, savaş kıskırtıcılığını sürdürmeye devam ediyor.

Askeri faşist cuntanın bu jandarma adaylığının, NATO üyeliğinin, ABD ile imzalanan açık-gizli anlaşmaların, Yunanistan ile ilişkilerin sertlik çizgisinde hızla tırmandırılmasının sonucu da, Türkiye barış güçlerine vurulan bu darbedir.

Halkların en doğal hakkı olan barış mücadelesine karşı girişilen bu saldırı ile, Natocu tekeli cuntanın saldırgan ve barış düşmanı kimliği iyice açığa çıkmıştır.

Tarihin defalarca kanıtladığı gibi söz konusu işçi sınıfımız ve emekçi halkımız söyleyecektir. O zaman da savaşı savunmak, emperyalizm ve faşizmin uşaklarının boynunun borcudur. Fakat bu kadar yürekli dirler mi dersiniz?

BARIŞ DERNEĞİ YÖNETİCİLERİNİN TUTUKLANMASI ÜZERİNE ORHAN APAYDIN'IN YAPTIĞI AÇIKLAMA

"Bugün DİSK iddianamesinin okunması bitiyor. DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'ün avukatı olarak çıkıp bu gayriciddi ve hukuk dışı iddianameyle davanın görülemeyeceğini gerekçeleriyle talep edecektim. Bunu Süleyman Takkeci biliyor. Geçen yıl DİSK davasını üstlenmem için çeşitli yollardan baskı yapıldı. Bu baskılar, gözaltına alma ve tutuklama tehditlerine dönüştü. Ciddi bir neden bulunamayınca Barış Derneği kuruculuğumu ve yönetim kuruluna seçilmemi ele aldılar. İki defa bu nedenle tutuklanmam istendi. Hakimler, iddianin ciddiyetsizliği karşısında bu talebi reddetti. Bu kez DİSK iddianamesinin okunmasının biteceği güne yakın Süleyman Takkeci düzmece bir soruşturmaya dayanarak tutuklama kararı çıkarmayı başarmış oldu.

Hareket, benim kişiliğimde savunma mesle-

ğini siyasi davalarda işletmemeye yöneliktir. Ancak yanlışları bir nokta var. İstanbul Barosu 104 yıldır, insan haklarını savunma görevi yapıyor. İstanbul Barosu, Abdülhamit despotluğunda da ayakta kalmıştır. 7 bin üyesiyle bu baroyu yıkmayı başaramayacaklardır.

İstanbul Barosu, 12 Eylül öncesinde hukukun üstünlüğünün, insan haklarının savunulması görevini yapmış, faşizme karşı üzerine düşen uyarı görevini terör tehditlerine göğüs gererek yerine getirmiştir. Terörün, devlet terörü yönteminin, çağımız demokratik hukukunda kabulü mümkün değildir. Hukukcular olarak, kişilerden, gruplardan veya devletten gelen her türlü terörün karşısındayız ve insan haklarını koruma görevini yerine getirmekten vazgeçmeyeceğiz.

Şimdi ben bundan alıkonulmuş oluyorum. Fakat meslektaşlarım benden daha azimli olarak

üzerlerine düşen görevi sürdürecektir. İstanbul Barosunu baş eğdirmeye kimse muvaffak olamayacaktır. İstanbul Barosu tarihinde her türlü baskıya rağmen mesleğimizde ve mesleğimize girerken içtiğimiz anda ihanet örneği görülmemiştir. Savunma makamında görev yapmamızı engellemek istediler. Fakat biz görevimizi sanık sandalyesinde de yapmasını biliriz.

Şimdi beni, barışı savunuyorum gerekçesiyle tutukluyorlar. Barışı savunmak suçsa, bunun hesabını onur duyarak vereceğim. Barışı, demokrasiyi, insan haklarını savunmak, bugün dünyanın her yerinde namuslu hukukcuların yürüttükleri bir mücadeledir. İstanbul Barosu bu mücadeleye katkıda bulunmuşsa, bu ona ancak onur verir. Ama ergeç hakikat ortaya çıkacak ve benim yüzümden özgürlüklerini kaybetmiş olan namuslu aydın arkadaşlarım özgürlüklerine kavuşacaktır." (26 Şubat 1982)

ZAMAN, ONLARA DA ÖĞRETECEK

Önce DİSK davası açıldı, 52 sendika yöneticisi hakkında idam istenerek. Arkasından TKP ve TİP davaları geldi. Derken Barış Derneği'nin yöneticileri tutuklandı; Baro başkanı, emekli büyük elçi, Üniversite Profesörü, KIT'lerin vazgeçilmez elemanı yüksek mühendis, gazeteci-yazar; bir dizi aydın. Ve şimdi de, CHP hakkında bir soruşturma haberi. Zaten kapatılmış ve liderinin ikide birde geçmiş Me-Ce ve Ye-Me-Ce hükümetlerinin manevi şahsiyetini tahkirden mahkeme önüne çıkarıldığı CHP hakkında suç duyurusu ve soruşturma açılması ; DİSK'e yardım ettiği iddiasıyla.

Hani terör, cinayetler, kıyımlar? Bu sayılan davaların hiçbirinde "anarşik olay" yok. Bu örgütlerin hiçbirisi böyle bir olaya karışmamış. Ne kadar zorlansa da artık bu kadarının hiçbir kitaba hiçbir biçimde uydurulamayacağını gördüklerinden olacak, böyle bir iddia

terör ve kıyımlarıyla şaşırtılmış ve bir ölçüde yıldırılmış kitle ile böyle bir gerekçeye kendi kamuoyları açısından ihtiyaç duyan Batılılar bakımından da tümüyle işlevini yitirmişti. Avrupa Konseyi'ndeki görüşme ve oylamalar ile buna karşı cuntacılarımızın kuru sıkı atıp tutmaları sütun sütun gazetelerde. İzlemiştinizdir. 12 Eylül öncesinin şaşkınlığa uğratılmış kitesine gelince, halâ kimi safdiller diyelim, - hem de eli kalem tutanlar arasında- yok değil ama, gündün gerçeği daha açık seçik görüyor, bütün bu tırmandırılan terör ve arkasından gelen askeri faşist diktatörlükle kimin kazanıp kimin yitirdiğini kavırıyor; tavrını, tutumunu alıyor, daha önceden almış olanlara kulak veriyor, bu işin böyle sürmeyeceğinin, birşeyler yapılması, yapması gerektiğinin bilincine giderek daha yakından varıyor.

korunması edebiyatı, giderek dozajı artırılan kaba bir antikomünizm kampanyası ve... bunlarla birlikte, asıl toplumsal muhalefetin başını çeken, tarihsel ve toplumsal konumu ile çekmekte devam edecek ve diğerlerini de yanına çekip örgütleyecek olan işçi sınıfına saldırı... militanlarına, yöneticilerine saldırı... örgütlerine saldırı... yandaşlarına saldırı.... devlet terörü olarak, cuntanın işkencecileri, cuntanın mahkemeleri eliyle saldırı.

Dikkat edilsin: Üstüste gelen bu dava ve soruşturmanın konusu olan örgüt ve kişilerin hepsinin ortak bir özelliği var: o da işçi sınıfının sendikal ve politik örgütleri ve bunların yöneticileri ve daha geniş bir yelpazede işçi sınıfına yandaş ve müttefik olabileceklerin örgütleri ve yöneticileri olmaları...

Onun içindir, resmi gerekçenin bir yana atılıp açıktan saldırıya geçiş. Aca-ba faşist cunta, maskesini tümünden bir yana atacak kadar kendine şimdi daha fazla güveniyor da ondan,...mı dersiniz?

Tersine; maskesini tümünden bir yana bırakmak zorunda kalacak kadar, diğer bütün çarelerini işçi sınıfı karşısında tüketmiştir de onandır, deriz.

Ardı ardına gelen bu davalar, soruşturmalar, işçi sınıfı ve emekçi kitleler karşısında, yığınların giderek, daha kabaran öfke ve kızgınlığının adım adım bilinçli, örgütlü mücadeleye dönüşmesi karşısında cuntanın kendine güveninin değil, güvensizliğinin işaretidir ancak.

Zaman ise, bunun, öfke ve bilinci katlamaktan başka birşeye yaramadığını, dünyadaki sayısız örnekleri gibi, onlara da öğretecektir.

da yok. Bu örgütlerle ilgili olarak hiçbir anarşik olay yok mu? Var, var elbette, ama tersi var. Bu örgütlerin yöneticileri, üyeleri, merkezleri defalarca saldırıya uğramış, yanmış yakılmış; yaralanmışlar, öldürülmüşler. Ama gene de bunca zorlama, sıkıştırma, nefis müdafası durumuna düşürülmelerine karşın, "anarşik olayların gayya kuyusuna çekememişler onları, 12 Eylül öncesinde.

Peki, öyleyse nerede kaldı 12 Eylül'ün başlıca resmi gerekçesi? Ülkeyi kan gölünde boğulmadan kurtarmak, kardeşin kardeşi vurmasını önlemek ve bu olayların faillerini yakalayıp mahkeme önüne çıkarmak değilmiydi gerekçe? Peki, öyleyse üstüste gelen bu dava ve soruşturmalar niye ?

Gerçek şu ki, zaten bu gerekçe artık, başlangıçta birşeylere inanmak, bağlanmak isteyen, 12 Eylül öncesinin bilinçle tırmandırılmış olan akıl almaz

Cunta ve hempalarıyla, arkasındaki büyük burjuvazi de durumun farkında. Boşuna mı işsizliği önleyecek "sünger projeleri" palavraları, Sabancı'nın konuşmaları, devede kulak bile olmasa da ayıklara zam lafları. Ancak herşey aslında o kadar ayan beyan ortada ki, bunlarla oyalanabilecek kimse de kalmadı artık. Herkes, satınalma gücünün nasıl katlanarak düştüğünü, parasının nasıl pul edildiğini, giyim kuşam, başını sokacak bir dam şöyle dursun çocuklarının boğazından nasıl kesme zorunda kaldığını, buna karşın etrafında buna bile sahip olamayan işsizlerin sayısının nasıl bir çığ gibi çoğaldığını görüyor, duyuyor ve konuşuyor. Birlikte çıkış yolları araştırıyor, buluyor. Ve de örgütleniyor.

O zaman gelsin "tarihdeki son Türk devleti"nin iç ve dış düşmanlardan

TÜRKİYE DEMOKRASİ DAYANIŞMAYI

Türkiye İşçi imci
İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK'in 15. kuruluş yıldönümleri olan 13 Şubat 1982, yurt dışında yaşayan Türk ve Kürt işçi ve emekçilerin ülkelerindeki faşist zorbalığa karşı ekonomik, demokratik ve politik hakları için mücadele ve direniş bayrağını, Gelsenkirchen'de yükselttikleri bir gün oldu.

Demokrasi için Birlik Avrupa Komitesiince düzenlenen "Türkiye Demokrasi Güçleri ile Dayanışma Gecesi", politik ve kültürel ağırlığıyla, işçi sınıfının ekonomik, politik ve ideolojik örgütlenmesine konan yasağa, askeri faşist cuntanın her türden ve ağır baskılarına rağmen, mücadele azminin, kararlı direnişinin kılınıp kılınmayacağı bir kez daha kanıtladı.

Geceye katılan, konuşmacı ve sanatçılarla birlikte 600'ü aşkın Türk, Kürt ve Alman davetli, cuntaya ve Federal Almanya'da gerici güçlerce körüklenmekte olan yabancı düşmanlığına karşı Türkiye işçi sınıfının köklü mücadele geleneğinden doğan politik ve sendikal örgütünün sesini bir kez daha yükselttiler. "Sosyalist Türkiye", "Faşizmi Ezeceğiz", "Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm", "Yaşasın Demokratik İktidar", "Tüm Demokrat Tutuklulara Özgürlük", "Türkiye Demokrasi Güçleriyle Dayanışmayı Yükseltelim", "DİSK Kapatılmaz", "İşsizliğin Sorumlusu Yabancılar Değildir", "Selam Enternasyonalizme", "Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Kardeşliği", "Hoch Die internationale Solidarität", bu sesin slogan ve pankartlarıydılar.

Toplantı, Demokrasi için Birlik-Gelsenkirchen Komitesi sözcüsü tarafından açıldı. Demokrasi için Birlik-Avrupa Komitesi adına yapılan ikinci konuşma ile böylesi bir kutlama gününün anlam ve önemi anlatılarak, Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran kürsüye davet edildi.

Yaşamını Türkiye işçi sınıfına, Barış Bağımsızlık Demokrasi ve Sosyalizm mücadelesine adanmış olan, onurlu ve yiğit bir mücadele içinde bayraklaşan Behice Boran, "Önderimiz Boran, Silahımız Partimiz", "Faşizmi Ezeceğiz", "Sosyalist Türkiye", "Selam Enternasyonalizme" sloganlarıyla sık sık kesilen konuşmasında özet olarak şunları söyledi:

"Değerli arkadaşlar, değerli konuklarımız, Bu gece, Türkiye'deki tüm demokratlarla dayanışma gecemiz. Demokratik hak ve özgürlükleri savunanlarla, bu uğurda zindanlara düşürülüp işkenceden geçirilenlerle, ne karar vereceği önceden belli olan mahkemelerde, halktan, emekten yana oldukları için yargılananlarla, Kürtçe konuştuğu, "Kürdüm" dediği için zulüm görenlerle dayanışmamızı göstermek için bu gece buradayız.....

.....Bu gecenin özel bir anlamı var. Sanırım, hiç abartmaya kaçmış olmadan diyebilirim ki, faşist askeri cuntanın işçilere, emekçi halk kitlelerinin demokratik hak ve özgürlüklerine ne denli düşman olduğunu, sıkıyönetim mahkemelerinin duvarlarına yazılı "Mülkün Temeli Adalet" in cuntanın elinde ne denli maskaralaştığını, düpedüz adaletsizliğe dönüştüğünün şu günlerdeki en göze çarpan göstergesi Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK'in 52 yöneticisinin idam talebiyle yargılanmalarıdır. DİSK'in ise bugün, kuruluşunun onbeşinci yıldönümüdür.....

..... Türkiye işçi sınıfının bağrında özgürce, kendi gücüyle çıkmış, hiç bir dış gücün kanadı altına sığınmadan, yalnız ve yalnızca işçi sınıfına güvenerek ve dayanarak ortaya çıkmış ve bu güven ve dayanakla 1980 Eylülüne kadar onüçbuçuk yıl zorlu bir mücadele sürdürmüş, yiğit bir işçi sınıfı örgütüdür DİSK. Sermaye sınıfının, onların iktidarının, DİSK'e affedemediği budur.....

..... Türkiye İşçi Partisi 1961'den 1980'e kadar, işçi sınıfının, müttefiki emekçi sınıflarla birlikte iktidarını ve sosyalizme geçişi öngörerek, bu amacını açıkça belirterek, etkin politik bir mücadele sürdürmüştür. 12 Mart 1971 Muhtırasıyla başlatılan "perde arkası cunta yönetimi" döneminde bu mücadele kesintiye uğramış ama 1 Mayıs 1975'de Parti, sınıfsal ve bilimsel sosyalist niteliği daha da belirgin biçimde, yeniden oluşmuş, mücadeleyi daha üst bir bilinç düzeyinde yürütmüştür.

Bu nasıl mümkün olmuştur? 1961 Anayasası sosyalizme açık olduğu için mümkün olmuştur. 1961 Anayasasının, sosyalizme açık olması ise olmadan olmaz bir koşuldur. Her hangi bir ölçüde demokrasiden söz edebilmek için var olması zorunlu koşul.....

..... Türkiye'de sosyalizm için tutarlı, kararlı, cesur bir mücadeleyi geliştirerek sürdürmüş olan Türkiye İşçi Partisi ile DİSK arasında çok yakın tarihsel bir bağ vardır.

13 Şubat, DİSK'ten önce, Türkiye İşçi Partisi'nin kuruluş günüdür. Yirmibir yıl önce Türkiye İşçi Partisi'nin kuruluşu da işçi sınıfımızın politik hareketinin tarihinde yeni, gelişkin, başarılı bir dönemin başlangıcına işaret eder. Bundan ötürü de, genel olarak Türkiye'nin politik tarihinde görülmemiş ileri bir aşamanın hem etkeni, hem de simgesidir. TİP ile DİSK'in

kuruluş günlerinin 13 Şubat oluşu bir rastlantı değildir. 13 Şubat 1967'de DİSK'i kuran sendika yöneticileri 13 Şubat 1961'de TİP'in de önde gelen kurucularıydılar ve 1967'de TİP Genel Yönetim Kurulu üyeleriydiler.

1970 yılında, 274 sayılı Sendikalar Kanunu'nda DİSK'i hedef alan değişiklikler yapıldığı zaman da Türkiye İşçi Partisi, hemen ertesi gün Anayasa Mahkemesinde bu kanun aleyhine dava açıp iptal edilmesini sağlayarak DİSK'in yok edilmesi girişimini boşa çıkarmıştır.....

..... Geniş halk kitlelerinde sosyalizme ve Sovyetler Birliği'ne düşmanlığı körükleyip çelendirmek amacıyla Batılı radyo, televizyon ve gazeteleri bıkıp usanmadan hep Polonya'ya ilişkin olay ve haberleri işledikleri, hep onları ön plana çıkardıkları için, Batının demokratik, ilerici kamuoyu ve güçleri Türkiye'de olup bitenlerden yeterince haberli değil. Batı'nın bu haber yayma araçları yayınlarında Walessa'nın yedinci çocuğunun doğuşunun kendisine haber veriliş verilmemişliği üzerinde bile dururken, 52 DİSK yöneticisinin idam talebiyle yargılanmalarının anlamı ve önemi üzerinde durma gereğini duymamaktadırlar. Bu yetersizliği bizlerin kapatması gerek.....

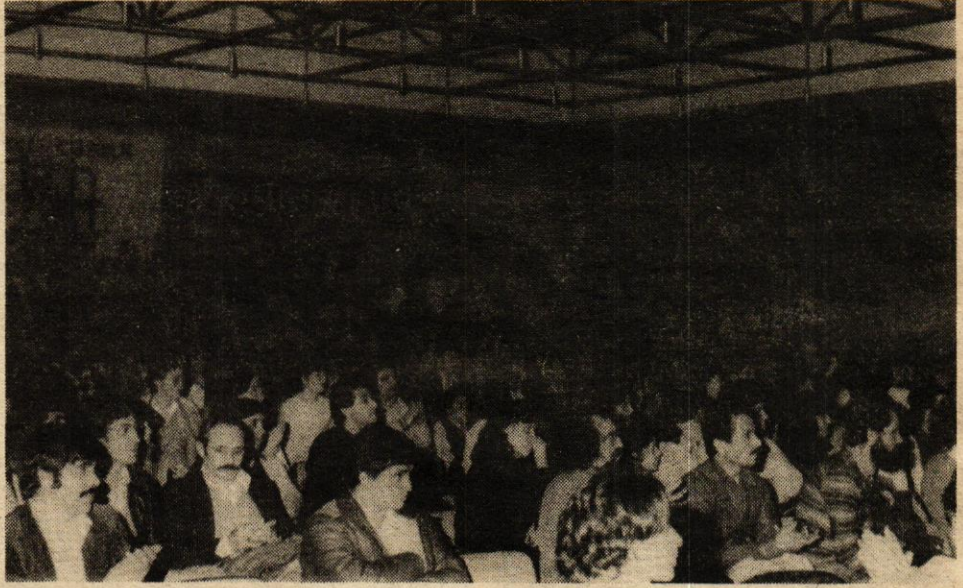
..... Cunta, baskıcı, emeği sömürücü, zalim iç politikası yanısıra Türkiye'yi olası bir savaşın ilk ateş hattına sürükleyebilecek bir savunma ve dış ilişkiler politikası yürütmektedir. Reagan'ın silahlanma yarışını körükleyen, savaş kışkırtıcı politikasına olduğu kadar, cuntanın Türkiye'yi bu politikaya araç yapma tutumuna da etkin biçimde karşı çıkmak boynumuzun borcudur.

Gerek savaşa karşı, barış için, gerekse cuntaya karşı, demokrasi için mücadelenin büyüyen boyutlarda etkinlik kazanması tüm demokrasi güçlerinin örgütlü mücadele birliğinden geçer. Bu gerçek hep vurgulanıyor, savunuluyor, ama gerçekleştirilmiyor. Gerçekleştirilemeyişinin başlıca nedeni ise, dar grupçu hesapların ötesine ve üstüne çıkılamayıdır. Bu gece, DİSK'in kuruluş yıldönümü vesilesiyle tek bir toplantı yapılması gerekirken üç ayrı toplantı yapılıyorsa, bunun da altında aynı nedenler yatmaktadır.

Yine de karamsarlığa yer yok. Dünyanın her yanında, demokrasi güçlerinin ilerici hedeflere yönelik mücadele birliğini oluşturmak ve sürdürmek binbir zorlukla, hasımla mücadelenin örsünde dövüle dövüle gerçekleştirilebiliyor. Türkiye'nin demokrasi güçleri henüz bu deneyimin içinden geçmekte. Birleşmeyi elbette öğreneceklerdir.

Bu önemli ve anlamlı gecede memlekete selamlarım var binlerce kilometre uzaklardan. Türkiye İşçi sınıfına selam ! Köylü, kentli emekçi kitlelere selam ! Yurtsever, ilerici gençliğe ve aydınlara selam ! Selam kardeş Türk ve Kürt halklarına ! Cümlesine selam ! Yalnız Değillerdir !

GÜÇLERİYLE YÜKSELTELİM!

Değerli Yoldaşlar,

Şili Komünist Partisi, Türkiye İşçi Partisi'ne, 21. kuruluş yıldönümünde devrimci ve kardeşçe selamlarını sunar.

Görevlerin olgunluk çağına erişmesiyle, partinin Türkiye halkının özgürlük ve antifaşist savaşımında büyük önem kazanacağına inanıyoruz.

Türkiye İşçi Partisi'ni devrimci savaş esnasında tanıdık ve biz Türkiye İşçi Partisi'ni, Türkiye işçi sınıfının antifaşist, antiemperyalist, antioligarşik ve gerçek politik temsilcisi olarak görmekteyiz.

Bugün aynı generaller tarafından eziliyor ve aynı kılıçlarla kanımız akıtılmakta.

Bize, ancak sosyalizmle erişebileceğimiz gerçek demokrasiyi kurmamızda, sadece birlik ve bilinç, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin uluslararası dayanışması yardımcı olacaktır.

Türkiye İşçi Partisi'nin bu önemli kuruluş yıldönümünde, Türkiye işçi sınıfına tecrübe, yetenek ve bilinç kazandıran, Türkiye'nin 15 yıllık örgütlü sendikal hareketini de selamlıyoruz.

Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma!

Yaşasın Türkiye İşçi Partisi'nin 21 yılı!

Yaşasın İşçi Sınıfının Birliği!

Akıl ve Güç ile Kazanacağız!

Şili Komünist Partisi

Sevgili Dostlar,
Arkadaşlar ve Yoldaşlar!

Son günlerde Federal Almanya'da demokratik güçlerin, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK'in 52 üyesinin ölümle yargılanmak istendiği davaya karşı bir çok eylem oldu.

Daha 2000 arkadaşımız için bir gösteri davası hazırlanmakta.

Federal Almanya'nın komünistleri olarak bizler, Türkiye'de ve kendi ülkemizdeki sınıf kardeşlerimizin kesin yanındayız.

Bugün DİSK'in 15. ve Türkiye İşçi Partisi'nin 21. kuruluş yıldönümleri nedeni ile, Alman Komünist Partisi Yönetim Kurulu ve Eyalet Yönetim Kurulu adına, sizlere, askeri cuntaya karşı mücadelede sınırsız dayanışmamızı güvence ediyorum. Biz komünistler, Türkiye'de demokratların askeri rejime karşı verdikleri mücadeleyi bilmekteyiz.

Bu, bütün bir halkın demokratik ve yaşama haklarını en dürüst ve yürekli savaşçıların kanında boğmak isteyen, acımasız rejime, yalnızca demokratların, politik, dinsel, dünya görüşü sorunlarından bağımsız bir cephesi ile karşı çıkabilir.

Bizler askeri yönetimin bu kanlı rejimi ele aldıklarından beri 60 000'in üzerinde politik tutuklunun zindanlarda tutulduğunu bilmekteyiz. Cuntanın zanaatlarından biri de sendikaları parçalamak ve işçileri güçsüz bırakmaktır. Şu anda çoğu sendikalar kapatılmış, birçok arkadaş tutuklanmış, insan hakları büyük ölçüde ortadan kaldırılmıştır.

Bu iç reaksiyon, ABD ve NATO'nun Türkiye'yi Pentagon'un çevik kuvvetlerinin bir üssü yapmak ve Batı Avrupa'da olduğu gibi Türkiye'ye de nükleer roket yerleştirme planlarının gerçekleştirilmesi amacıyla birleşmektedir.

Regan yönetimi, çıkacak olası bir nükleer savaşa Türkiye'yi de dahil etmek istiyor ve de Türkiye'deki demokratlara karşı uygulanan saldırı önlemleri ABD emperyalizminin Cuntaya yardımı olmadan mümkün değildir. Cuntanın acımasızca katletmesinden, baskı ve terörden Reagan yönetimi de sorumludur.

Bizim görüşümüze göre bütün demokratların görevi, böylesi bir durumda birleştirici öğeleri aramak ve böylece halkların özgürlüğü için verilen mücadelede kırılmayan bir dayanışmanın koşullarını yaratmaktır.

Burada, yabancı arkadaşlarımızın Federal Almanya işçi sınıfının bir parçası oldukları Federal Almanya'da, en başta geniş bir dayanışmanın yaratılması gerekmektedir.

Ülkemizde Alman Sendikalar Birliği'nin, askeri cuntaya karşı Türk Sendikaları ile dayanışma için kesin kararları vardır. Bu nedenle bizler, Alman Sendikalar Birliği'nin, demokrasi savaşında Türk işçileri ile dayanışma kararlarının desteklenerek geniş bir dayanışmanın geliştirilmesiyle DİSK'li sendikacıların fiziksel olarak yok edilmesinin engellenmesi gerektiği görüşündeyiz.

Bu anlamda dayanışmamızı bir dudak itirafı olarak anlamıyoruz.

Ülkemizdeki bütün demokratlara sesleniyoruz: Askeri Cunta'ya karşı, DİSK'li sendikacıların özgürlüğü için birlikte mücadele edelim.

Kahrolsun emperyalizm ve faşizm!

İlerici, demokrat güçlerin Cuntaya karşı Birlik Cephesi İçin!

Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma!

ALMAN KOMÜNİST PARTİSİ

Değerli Yoldaşlar,

Türkiye İşçi Partisi'nin 21. ve Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK'in 15. kuruluş yıldönümleri dolayısı ile, sizlere en iyi ve içten selamlarımızı sunarız.

Ülkeniz Türkiye'deki durum, militanlarınıza karşı açılan sayısız davalar, işkence ve ölüm cezaları bizleri derinden etkilemekte ve huzursuz etmektedir.

Ülkenizdeki terör rejimine karşı kararlı protestomuzu birçok defalar açıkça yükselttik. Ve biz, ülkeniz Türkiye'de demokrasinin kurulması uğrunda verdiği tüm mücadelelerde, sizlerle kardeşçe dayanışmamızı garanti ediyoruz.

Kutlama gecenizde başarılar dileği ile,

Sosyalistçe selamlar,

Jakob Lechleiter

İsviçre Emek Partisi Politbüro Üyesi

Behice Boran'dan sonra, Federal Almanya işçi sınıfının partisi, Alman Komünist Partisi Yönetim Kurulu ve Eyalet Yönetim Kurulu adına yapılan konuşmada, Federal Almanya'nın komünistleri olarak Türkiye'de ve kendi ülkelerindeki sınıf kardeşleriyle beraber olduklarını vurguladı.

Yapılan konuşmaların yanı sıra, "Türkiye Demokrasi Güçleri ile Dayanışma" gecesine gönderilen destek ve kutlama mesajları da toplantıya güç verdi.

İlk önce Şili Komünist Partisi ve ardından İsviçre Emek Partisi tarafından gönderilen dayanışma mesajları okundu.

Türkiye'li Demokratlarla Dayanışma Girişimi adına Horst Martin, yaptığı konuşmayla, kalpten mücadele selamlarını iletirken, gerici askeri cuntanın baskı yöntemlerinin giderek ağırlaştığını, DİSK'li sendikacılar ve demokratlar yerine sanık sandalyesine cunta generallerinin oturması gerektiğini söyledi. TİP, TSİP ve TKP'nin yaptığı ortak açıklamaya değinerek, Birliğin yolu olan eylem birliğinin geliştirilerek Türkiye'deki tüm demokratik güçlerle dayanışmanın daha da yükseltilmesi görevlerini vurguladı.

Cuntanın TİP Genel Başkanı Behice Boran'la birlikte "vatandaşlıktan attığını" iddia ettiği TÖB-DER Genel Başkanı Gültekin Gazioğlu'nun gönderdiği mesajın okunmasıyla toplantıya devam edildi.

Gültekin Gazioğlu mesajında, işçi sınıfımız ve emekçi halkımızın mücadele bayrağını elinden bırakmadığını, İstanbul ve Marmara fabrikalarından, Kürdistan'ın Irak köylerinden, yurdun pek çok köşesinde azimle, inatla direnen yurtsever ve devrimci güçlerin, hapisanelerdeki DİSK yöneticilerinin, demokrat kardeşlerimizin antifaşist mücadele haberlerinin, doğrudan ve dolaylı selamlarının alındığını belirterek, tüm demokratik güçlerin birliği ve bilimsel sosyalist hareketin merkezileşmesi görevlerini vurgulamıştır.

Daha sonra Federal Almanya eğitim emekçilerinin sendikası GEW adına kürsüye gelen konuşmacı, Türkiye'deki meslekdaşları ile dayanışmalarını, demokratik güçleri desteklediklerini belirterek toplantıya ülkesinin eğitim emekçilerinin dostluk selamlarını ilettiler.

Geceye aktif destekleri ile katılan Kürt Halkevleri adına da bir yetkili, yaptığı konuşma ile, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki faşist generallerin zulüm, sömürü ve baskı yönetimini

yıkarak için, Türk ve Kürt halklarının eşit, özgür ve kardeşçe aydınlık geleceğini yaratmak için, tüm Türk ve Kürt demokrat, yurtsever güçlerin savaş birliğini sağlama görevini vurguladı. Kürt Halkevlerinin üzerine düşeni yerine getireceğini belirterek, konuşmasını: "Yaşasın Türk ve Kürt halklarının savaş birliği!, Yaşasın Türkiye İşçi Partisi'nin 21 DİSK'in 15 yıllık savaşı!, Yaşasın Ulusal Kurtuluş hareketleri!, Yaşasın dünya işçi sınıfının birliği!" sloganları ile bitirdi.

Gecenin son konuşması, Federal Almanya Türkiye İşçi Dernekleri Federasyonu adına yapıldı. Dostluk selamları ile konuşmasına başlayan Merkez Yürütme Kurulu sözcüsü, FİDEF'in Türkiye demokrasi güçleri ile dayanışmayı önemli görevlerinden biri olarak sürekli gündeminde tuttuğunu, 52 DİSK yöneticisini idam edilmekten kurtarmak gibi önemli ve güncel bir görevin varlığına işaret ederek, çeşitli yerlerde yapılmakta olan DİSK'le dayanışma toplantılarının bu geceyle aynı tarihe alınmasını istememiş olduklarını, gelecekte bunların düzeltileceğine olan inançlarını söyledi.

FİDEF'in, Türkiye İşçi Partisi'nin Türkiye işçi hareketine, demokrasi mücadelesine katkısını unutmadığını, TİP-TKP-TSİP tarafından yapılan ortak açıklamada da belirtildiği gibi, görüş ayrılıklarının eylem birliği sürecinde giderileceğine olan inançlarını belirtti.

GERÇEK- Avrupa Dayanışma Komitesi faşist generallerin Amerikan postalları altında insanlık onuru için verilen mücadelenin ön koşulunun, bilimsel sosyalist siyasal hareketin birliğine ve tüm antifaşist güçlerin ortak cephesine bağlı olduğu görüşlerini gönderilen mesajda belirtti. Kardeşçe selamlarıyla, Türkiye İşçi Partisi ve Demokrasi için Birlik Avrupa Komitesi'ne yeni mücadele yılında başarı dileklerini ilettiler.

Kürdistan Devrimci Demokrat İşçi Dernekleri KKDK geceye göndermiş olduğu mesajda, Türkiye ve Kürdistan'da sürecin oldukça zor, buna bağlı olarak görevlerin daha da ağır olduğu bir dönemde, yurt dışında TİP'in 21. ve DİSK'in 15. kuruluş yıldönümlerini kutlamanın önemine değinerek dostça devrimci selamları ile başarı dileklerini ilettiler.

Gelsenkirchen ve Çevresi Türk İşçi Derneği de mesajıyla, ilk defa böylesine önemli bir günü beraber yaşamının sevinci ile Türkiye işçi sınıfının bağrından

doğan DİSK'in 15., kitlesel olarak işçi ve emekçilere sosyalist bilinç ve düşüncüyü getirerek Türkiye işçi sınıfı tarihinde büyük bir çağ açan TİP'in 21. yılının kutlandığı geceyi desteklediklerini, tüm yaşamını en zor koşullar altında işçi sınıfına adanmış Behice Boran'ı saygı ile selamladıklarını belirtti.

Avustralya-Türk Kültür Derneği Başkanı Abdullah Gür, kalplerinin olanaksızlıklar nedeniyle katılmadıkları gecede dostlarla birlikte atmakta olduğunu, gecede okunan mesajı ile belirtti.

Emperyalizme, faşizme, şövenizme ve tekellere karşı mücadelede Türk ve Kürt halklarının kardeşliği, KOMKAR ve KOÇ-KAK tarafından gönderilen mesajlarla bir kez daha vurgulandı.

Alman Komünist Partisi Jagenberg İşletme Grubu, Türkiye Halkçı Devrimci Federasyonu, Düsseldorf İşçi Derneği, Münih Türk Kültür Birliği, Belçika'daki Türkiye'li İşçiler Birliği ve Sulzbach Türkiye İşçi Derneği, gönderdikleri ve gecede okunan mesajlarıyla "Türkiye Demokrasi Güçleri ile Dayanışma Gecesi"nden yükselen mücadele, direniş ve dayanışma bayrağını daha da yükselttiler.

Kültürel ve sanatsal zenginlik, toplantının diğer önemli ağırlık noktasını oluşturuyordu. Salondaki gerek, Türkçe, Kürtçe ve Almanca yayınların sergilendiği ve satıldığı bölüm, gerekse, Türkiye yiyecek ve içecekleri köşesi büyük ilgi gördü.

Geceye katılacağı duyurusu yapılan Sümevra Çakır şu mesajı göndermiştir:

"Değerli dostlar, hastalığım nedeniyle düzenli olduğum geceye katılmıyorum. Başarılar dilerim. Dostça selamlar."

Kürt Halkevleri ve Duisburg Emekspor folklor ekipleri, Anadolu'nun zengin kültür mirasından canlı örneklerle halaya durdular, geceye renk kattılar.

Ozanlar barış ve direniş türkülerini kurulan dostluk ve kardeşlik sofrasına sundular.

Şirin Wafa, Kürt halkının emperyalizme, faşizme ve şövenizme karşı, mücadele, dostluk ve kardeşlik türkülerıyla geceye ayrı bir soluk ve renk kattı.

Son bölümde de, en temel insanlık haklarını ayaklar altına alarak kara bir bulut gibi iktidara çöreklenen askeri faşist cuntanın vatandaşlıktan atmakla tehdit ettiği, namuslu ve yiğit sanatçımız Melike Demirağ sahnede idi. Söylediği dostluk, barış ve kavga şarkılarıyla da gecenin coşkusu doruklara ulaştı.

Yaklaşık beş saat süren "Türkiye Demokrasi Güçleri ile Dayanışma Gecesi", Melike Demirağ ve Tüm davetlilerin hep bir ağızdan söyledikleri "El Ele" şarkısı ile sona erdi.

El Ele, Barış Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm güneşinin ülkemizde doğacağı günlere!

FAŞİST CUNTANIN YENİ İRKÇİLİĞİ

Bütün dünya halkları, her yılın 21 Mart'ında ırkçılığı lanetlerken, emperyalizm ve gericilik, her anlamlı günün özünü boşaltmaya çalışıyor. ABD ve iş ortakları, çağımızın yüzkarası ırkçılığını sürdüren ırkçı Güney Afrika Cumhuriyeti'nin bütün saldırılarına arka çıkıyor; ona her türlü desteği veriyor. Angola'da, Şili'de, El Salvador'da, Guatemala'da, Türkiye'de v.b. gibi daha birçok yerde işlenen ve gün gün artan her insanlık suçunun arkasında ABD ve emperyalizm çıkıyor.

Buna karşılık, dünya barış ve demokrasi güçleri, şaşmaz tarihsel yoldaki yürüyüşlerine devam ediyor. Engelleri tek tek aşıyor. Emperyalizme yara üstüne yara aldırıyor. Bu durum emperyalizmi, hem saldırganlaştırıyor; hem de geri dönülemez tarihsel yoldaki yürüyüşü biraz yavaşlatabilmek için, onu iki yüzlü propagandaya yöneltiyor. Bunun son örneklerinden biri de, Afgan halkının devrimine karşı yürüttüğü iğrenç ve ikiyüzlü propagandadır.

21 Mart, Afgan halkı için de yeni bir yılı müjdeleyen bir gün. Emperyalizm ve yarıdakçılıkları, bu günü, Afgan'lı mültecilerle dayanışma günü ilan etti. Bununla, bir yandan ırkçılıkla savaşım günü olan 21 Mart'ın özünü boşaltmaya, önemini hafifletmeye çalışıyor. Diğer yandan ise, feodal gericilik ve onun iş ortağı emperyalist saldırganlığa karşı Afgan halkının kazandığı zafere kara çalmaya uğraşiyor.

Başta ABD olmak üzere emperyalizmin başlattığı bu iğrenç ve ikiyüzlü çabaya, Türkiye'deki faşist cuntada katılıyor. Faşist cunta, Türkiye hükümetlerinin bugüne değin Afgan devrimine karşı yürüttüğü politikaya yeni bir boyut ekledi.

Cunta, emperyalizmin yönlendirdiği gericiliğe bilinçsizce alet olan karşı devrimci mülteciler içindeki bir kısım "Türk'e sahip çıkıyor ve onları Türkiye'ye getirerek yerleştireceğini" belirtiyor. "Masum" bir hizmet gibi kamuoyuna açıklanan bu tutumla, aslında Afgan devrimine karşı duyulan kin ve düşmanlığın sürekliliğini sağlamayı öngörüyor. Ama aynı zamanda, zaten devam ettirilen ırkçılığı daha da arttıran aleti kılınmak isteniyor.

Cuntanın Afgan'lı "Türk" mültecilerine ilişkin kararının, tescilli tüm faşistlerce, tüm gericilerce alkışlanması ve bu kararın abartılarak önemsenmesi raslantı değildir. Bu karar, Afgan devrimine düşmanlık politikasının, içerdeki ırkçılık politikası ile birleştirilmesidir. Bu, ırkçılık ile anti-Sovyetizmin birleştirilmesi çabasıdır.

ORDU VE İLERİCİLİK

(Baştarafı 4. Sayfada)

güçler sinmiş, gerilemiş değillerdi. Gerek bu emekçi kitleler ve işçi sınıfı, gerekse diğer demokrasi güçleri daha ileri bir çizgiden mücadelelerini sürdürmeye koyuldular. Yarım yüzyıllık CHP "demokratik sol" çizgiye geldi oturdu. Ve bu kez Kürt halkının ulusal hareketi, demokratik talepleri de Türkiye'nin politik ve toplumsal yaşamında kendini belli etmeğe başladı.

Türkiye ekonomisi ise 1970'li yıllarda bir türlü belini doğrultamıyor, kötünden betere gidiyordu. 1970'lerin sonu, 1950 ve 60'ların sonlarında görülenden daha büyük çapta bir mali ve ticari krizle noktalanıyordu. Türkiye ekonomisinin emperyalizme bağımlı geri bir kapitalizm olmasından doğan bu "istikrarsız"lığını ve devresel bunalımlarını iç tekelci büyük sermaye ve işbirliği ettiği dış tekelci finans çevreleri ile ABD, "demokratik hak ve özgürlüklerin kullanılmasının aşırılığa kaçmış" olmasına ve bunun yol açtığı toplumsal "anarşi"ye, politik istikrarsızlığa bağlıyorlardı. (Bugün de bunun propagandası tam istemle sürdürülmektedir)

Sözünü ettiğimiz bu iç ve dış güçler, kitlelerin ekonomik, sosyal ve politik taleplerini bastırarak ilerici, demokrat güçleri ezip yok ederek Türkiye'yi, iç ve dış büyük sermayenin "rahatça çalışabileceği", disiplin ve kontrol altına alınmış bir toplum haline getirecek bir "güçlü yönetim"i tezgahlamaya koyuldular; buna elverişli bir politik ve toplumsal ortam hazırlamak için terörizmin o denli tirmanmasına, el altından kışkırtılmasına yeşil ışık yaktilar. Sonuç: 12 Eylül 1980 askeri darbesi ve faşist cunta yönetimi.

Böylece Türk ordusunun daima toplumu ilerletici yönde politik müdahalelerde bulunduğu konusunda hala uçurulmaya çalışılan, oysa aslında, 12 Mart 1971'de patlamış bulunan balon, 12 Eylül 1980 darbesi ve cunta yönetimiyle tuzla-buz olup yok oldu. Kaldı ki, kapitalizm, "çağdaş uygarlık" olma niteliğini 1920'lere kıyasla daha da yitirmişti. Yeni yeni toplumların sosyalizm aşamasına atlamalarıyla yeryüzünde uygulanan sosyalizm alanı genişledi ve dünya sosyalist sistemi oluştu. Artık ilericiliğin ölçüsü, feodalizmden kapitalizme geçme veya kapitalist yolda ilerleme yanlısı olmak değil, sosyalizm doğrultusunda ilerleme yanlısı olmaktır, özellikle Türkiye gibi geri kalmış ülkeler için.

Elbette bu anlattıklarımız, Türk ordusunda demokrasiden, halktan yana ilerici bir eğilimin, bu eğilim etrafında şu veya bu ölçüde kümelenmelerin hiç bulunmadığı anlamına gelmez. Ve ordu, Türkiye'nin politik denkleminde önemli bir unsur olma konumunu koruyor.

RECEP USTA

RECEP USTA YA HÜ!
ORTA AMERİKA İÇİNE KARIŞTI
HA... MİLLİ GELİRİN YÜZDE SEK-
SENİNE NÜFUSUN YÜZDE BEŞİNİN
SAHİP OLDUĞU. EL SALVADOR'DA
AYDA BİN KİŞİ ÖLDÜRÜLÜYORMUŞ...

NEYSE, AMERİKA DEMOKRASI
İSTİYORMUŞ....

O'NUN İSTEDİĞİ DEMOKRASI
"YÜZDE BEŞLİK DEMOKRASI"DIR.

GÖREV VE SORUMLULUK

Türkiye ilerici sendikal hareketi DİSK, kuruluşundan bu yana bir çok kez saldırıya uğramıştır. Bu saldırılar, sınıflararası güç dengesine koşturarak, doğrudan veya dolaylı, ince veya kaba çok çeşitli biçimlere bürünerek sürdürülmüştür, sürdürülmektedir. 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte, bu, bir yandan pervasız, açık ve kaba biçimlere bürünmüş; diğer yandan da DİSK'in sadece örgütsel varlığını hedef almakla yetinmemiş, bununla birlikte ilerici sendikal hareket adına ne varsa hepsini ortadan kaldırmaya yönelmiştir. Daha açık bir deyişle, 12 Eylül ile birlikte DİSK'e yönelmiş saldırı, saldırının biçimi ve amaçladığı hedefi açısından, bundan öncekilerden nitelik bakımından farklı olmuştur.

Bu nedenle, DİSK'i hedef alan saldırının geriletilmesi, adım adım etkisizleştirilmesi ve püskürtülmesi gerekmektedir. Bu, her şeyden önce ve özellikle DİSK'in varlığını korumak için inatçı bir çabanın içersine girmekle ve bu doğrultuda koşulların elvereceği en son olanağı en son kertesine kadar kullanmakla olasıdır. Bir başka anlatımla, ilerici sendikal hareketin örgütlü savaşımının sürekliliğini sağlamak için kararlılıkla uğraşmak, asla gözardı edilmemesi gereken bir görevdir. Bu görev, bilimsel sosyalistlerin her alanda; gerici sendikalarda ve diğer gerici kuruluşlar içinde çalışma gereklilikleriyle karşı karşıya getirilemez. Bilimsel sosyalistlerin her alanda çalışma gereklilikleri öne çıkartılarak, ilerici sendikal hareket karşısındaki görevler gözardı edilemez.

Elbette, bilimsel sosyalistler gerici sendikalarda çalışmalıdırlar. Ama bu, hiçbir biçimde ilerici sendikal hareketin iskeletini ve bu hareketin kazanılmış mevzilerini korumak görevini en yukarıya çıkartmanın engeli değildir. Tam tersine, ilerici sendikal hareketin iskeleti ve savaşımını korundukça ve geliştirildikçe, sendikalarındaki çalışmalar kolaylaşarak ve etkinleşerek gelişecektir. Bununla birlikte gerici sendikaların politikalarının değişmesinin de koşullarını yaratacaktır.

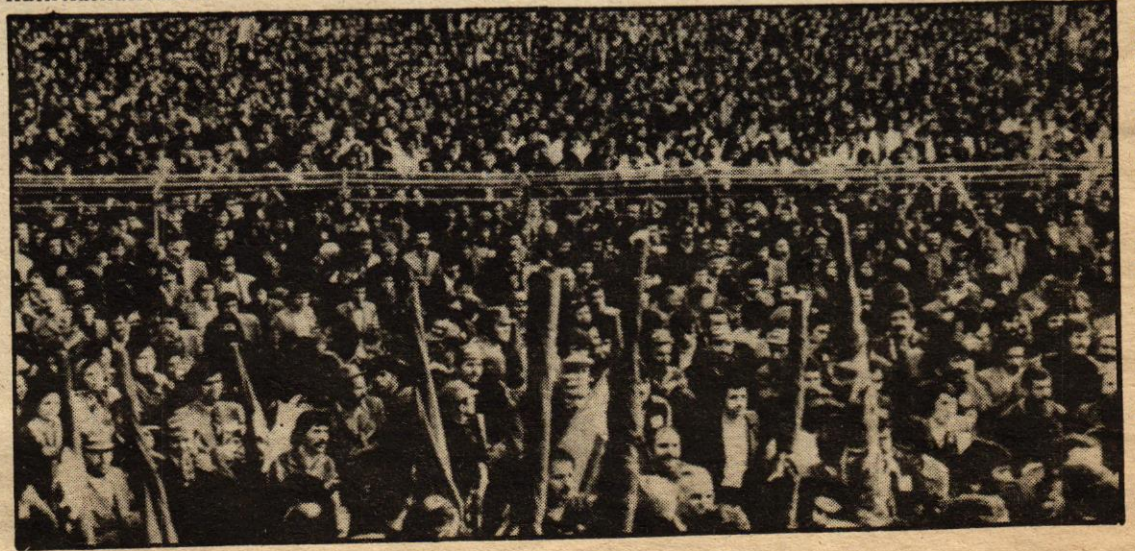
Kaldı ki, DİSK, işçi sınıfımızın ve öncelikle de onun en ileri kesiminin sendikal alanda umudu olduğu gibi, aynı zamanda dünya sendikalarının ve dünya barış ve demokrasi güçlerinin de ilgi merkezindedir. Yalnızca bu olgu bile, çalışmalara doğru yön vermeye, bu alanda doğru politikalar geliştirmeye yeterlidir.

Faşist cunta, iktidara el koyduğu günden buyana DİSK'i çökertmek için, üyelerinin bozgun halinde dağılmalarını ve panik içersine girmelerini sağlamak için elden gelen herşeyi yapıyor. Buna karşın, DİSK'li işçiler sendikalarından umutlarını kesmediler, panik içersine girmediler. Bu direnç, faşist mahkemelerdeki dirençle birleşerek daha da etkinleşti, güçlendi. Bu, DİSK'in işçi

sınıfımız içersinde zaten var olan saygın yerini, daha da kalıcılaştırdı. Bununla birlikte, zamansız ve aceleci olduğu kadar, aynı zamanda bugünkü somut koşullarda da doğru olmayan ve nesnel olarak DİSK'e umutla bakan ve bu noktada kararlılık gösterenlerin direncini azaltma sonucuna yol açabilecek eğilimler de hala varlığını korumaktadır.

DİSK'le dayanışma adı altında dağıtılan kamu çağrılarında, özgür sendikal birlik öne çıkartılarak, utangaç bir tavırla Türk-İş'e girilmesi önerilmektedir. Bu sınıf konumunda bir birliğin gerçekleştirilmesi yolu değildir. Bu, nesnel olarak Amerikan tipi sarı sendikacılığın şemsiyesi altına girme sonucunu yaratacaktır. Kaldı ki, işbirlikçi, tekelci burjuvazi ile Türk-İş yönetiminin öteden beri tek bir sendikal "birlik" istedikleri hatırladadır. Bu koşullarda DİSK'i Türk-İş'e katılmaya çağırarak, Türk-İş yönetiminin "birlik" isteğinden hangi noktalarda farklı olacaktır? Öte tarafta, daha faşist mahkemeler bile DİSK ve bağlı sendikaların örgütsel varlığına ilişkin kararı henüz vermemişken, kimi işyerlerine Türk-İş kapılarını çaldırtmak, en hafifinden mahkemelerdeki savaşımın direncini azaltıcı işlev görecektir. Kısacası, bu tutum düzenli bir geri çekilmenin taktığı değildir. Bu DİSK'i ve onun savaşımı kazandığı mevzileri korumak için toparlanmayı bekleyen yüzbinlerce işçi için doğru bir politika değildir.

Diğer önemli bir nokta ise, DİSK'in doğrudan birliğini ilgilendiren sorundur. Bileneceği gibi, DİSK'in bugünkü koşullarda yürüttüğü savaşım, üç alanda birden sürdürülmektedir. Bu, 1-mahkemelerde; 2-işyerlerinde; 3-Yurtdışında. Her üç alanda yürütülen savaşım, tek ve bütündür. Cuntanın, işçi sınıfının mücadelesinin gelişmesinden korkanların hesap ve planlarının temel doğrultusu, bu üç alandaki savaşımın birliğini bozmak noktasına yönelmiştir. Benzer koşulları yaşamış ve yaşamakta olan ülkelerin işçi sınıflarının savaşım deneylerinden çıkartılan dersler de bunu kanıtlamaktadır.

Bu nedenle, sözkonusu üç alandaki savaşımın birliğini bozmak isteyecekler karşı; bu alanlardaki savaşımından birinin diğerleriyle karşı karşıya getirilmesine, boğuşturulmasına karşı; ve DİSK'in, ulusal ve uluslararası düzeyde ulaştığı ileri konumdan daha geri konumlara itilmesi çabalarına karşı her zaman olduğundan daha çok duyarlılık gereklidir. Bu tür planların uygulanmasına nesnel olarak katkıda bulunacak konumlara girmemek için her zaman olduğundan daha çok sorumluluk gerekmektedir.

Belirtilen bu çerçevede, yurt dışına çıkabilen DİSK'li sendikacıların durumu, ne yazık ki, henüz iç açıcı değildir. Bundan da öte, önlem alınmazsa, soruna yaklaşımda anlayış birliğine ulaşılmazsa ve bunların gerekleri gecikmeden yerine getirilemezse; doğrudan DİSK'in birliğini zedeleyecek ve onu ulaştığı ileri konumdan daha geriye götürecek tehlikeli gelişmelere zemin hazırlanacaktır.

12 Eylül'den bu yana DİSK'li sendikacılar, sendikal birlik düzeyini koruyarak ve bunun içersinde kalarak sorunların çözümüne çalışmamışlardır. Gösterilen her çaba, birbirini politik planda sıkıştırmak amacıyla dönük kılınmıştır. Diğer yandan, politik düzeyde var olan kimi sorunlar ve tartışmalar sendikal düzeyde ele alınmış ve bu düzeyde çözüm aranmıştır. Bu ve benzeri daha birçok neden, bugün iki olumsuz sürecin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Bu süreçler ve ortaya çıkan "iki örgütlenme", gün gün kemikleşmektedir. Bunun önlenmesi için ve kemikleşmeyi hızlandıracak her adımın engellenebilmesi için elden gelen her çaba gösterilmelidir.

Bunun için, öncelikle 12 Eylül'den sonra ortaya çıkan durumu ve olguları gerçekçi bir biçimde ele almak gereklidir. Kuşkusuz, DİSK yönetimi, yurt dışındaki çalışmalarını kendi adına yürütecek yetkililerini seçebilecek zamanı ve olanağı bulamamıştır. Böyle bir görevlendirme yapılabilsen, bugünkü sorunlarla karşılaşılmayacaktı.

Ne ki, bu, yurt dışına çıkabilenlerin görev ve sorumluluğunu ortadan kaldırmamaktadır. Hapishanedeki bir sendikacının sorumluluğu ne ise, dışardaki için de bu aynıdır. Başka bir deyişle, hapishanede olsun, Türkiye'de olsun veya yurt dışında olsun, hepsinin, DİSK'in birliğine ve onun savaşımının sürekliliğine ilişkin görev ve sorumlulukları özü bakımından eşit değerdedir. Bu yüzden, DİSK'in ve bağlı sendikalarının son kongrelerinde seçilen yöneticilerin tümünün birlik içinde savaşım yürütmele-

9-10-11 NISAN
TARİHLERİNDE
F. ALMANYA' NIN

14 MERKEZİNDE YAPILACAK OLAN

"Atom Roketlerine Hayır"

BARIŞ YÜRÜYÜŞLERİNE

KATILALIM!

ri nesnel ölçütleri olan bir gerekliliktir. Diğer yandan, DISK'in en üst yöneticilerinin görüşleri doğrultusunda görevlendirilmiş olanlar mutlaka dikkate alınmalıdır. Dikkate alınmaktan da öte onların mutlaka işin içinde olabileceği koşullar yaratılmalıdır.

Bugün ortaya çıkan olgulara bakıldığında bu ölçütlerin dikkate alınmadığı bu anlayışla sorunlara yaklaşılmadığı açıkça görülmektedir. Bu nedenle, her şeyden önce sorunların çözümüne yaklaşımda anlayış birliği sağlamak gerekmektedir.

Bu saptamaların ışığı altında, DISK'li sendikacıların ve DISK'in en yetkili yöneticilerince görevlendirilmiş olanların biraraya gelebilecekleri koşulları yaratmak için girişimde bulunulmalıdır.

Böyle bir girişim toparlanmayı sağlayacak biçimde olmalı ve şu noktaları açıkça içermelidir:

- DISK ve bağlı sendikaları yöneticileri tarafından, bugüne kadar yürütülen tüm çalışmalar, yaşanan tüm süreç ve sonuçları dahil tüm sorunları ve çözümlerini görüşmek ve kararlaştırmak;

- Merkezi düzeyde tek bir oluşumu gerçekleştirmek ve bunun çalışma esaslarını belirlemek;

- Ve merkezi örgütlenmenin bulunaacağı ülkenin neresi olacağını saptamak.

Sorunun böylece ele alınarak çözüme ulaştırılması durumunda, çalışmalar, uluslararası dayanışmayı sağlamada daha etkin ve daha saygın bir düzeye ulaşacaktır. Sorumlu olmanın nesnel ölçütü, bu sorunun çözümü için gecikmeden üzerine düşen görevleri yerine getirip getirmediği noktasi olacaktır ●

DSF X. KONGRESİ'NDEN TÜM ÇALIŞANLARA VE SENDİKALILARA ÇAĞRI

AZİZ ARKADAŞLAR VE TÜM ÜLKELERDEKİ SENDİKACI DOSTLAR,

BİZ, BÜTÜN KITALARDAN VE SOSYAL SİSTEMLERDEN 269 MİLYON SENDİKALİYİ TEMSİLEN, 10-15 ŞUBAT TARİHLERİ ARASINDA YAPILAN DÜNYA SENDİKALAR FEDERASYONU'NUN 10. GENEL KURULUNA KATILANLAR, TÜM ÜLKELERDEKİ ARKADAŞLARIMIZI, SİZLERİ HARARETLE SELAMLİYORUZ.

SİZLERİN, BARIŞI SAVUNMA AMACINA YÖNELİK, ÇALIŞMA HAYATININ, HAYATIN KOŞULLARINI KORUYAN VE İLERİYE GÖTÜRMEYİ HEDEFLEYEN, SENDİKAL HAKLARA SAYGI DUYULMASI VE GENİŞLEMESİ İLE İLGİLİ, BÖLGESEL, ULUSAL, ULUSLARARASI BAŞARILARINIZI VE BİRLİK YOLUNDAKİ MÜCADELENİZİ SELAMLİYORUZ.

BU, SINIF SAVAŞI ALANINDA KAZANDIĞINIZ BAŞARILARDAN KIVANÇ DUYUYORUZ.

MÜCADELENİZLE DAYANIŞMAMIZI TEYİT EDİYOR VE ÇOK ULUSLU ŞİRKETLERİN, YENİ SÖMÜRGEÇİ EMPERYALİZMİN, GERİCİLİĞİN PLANLI SALDIRISINA KARŞI, BÜYÜK DAYANIŞMA İÇİNDE ÇALIŞANLARIN HAKLARINI, DEMOKRATİK GELİŞMEYİ, BARIŞI VE HALKLARIN GÜVENLİĞİNİ HEDEFLEYEN BİRLİKTE MÜCADELE GELENEĞİMİZİ SÜRDÜRÜYOR VE KATILIYORUZ. BİRLİK EYLEMİMİZ SANCAĞINI YÜKSEKLERDE GEZDİREK, ÇALIŞANLARIN VE SENDİKALILARIN SAFLARINA BÖLÜCÜLÜK VE DAĞINIKLIK TOHURLARI SERPENLERİ ETKİSİZ HALE GETİRECEK VE YENECEĞİZ.

VE BU KONGREDEN, ULUSLARARASI DAYANIŞMA SANCAĞINI YÜKSEKLERDE DALGALANDIRARAK, BİR BİRLİK MESAJI YOLLUYORUZ.

ÇALIŞANLARIN BİRLİĞİ, ULUSLARARASI SENDİKAL HAREKETİN GÜCÜNÜN KAYNAĞI VE BAŞARISININ GARANTİSİDİR.

SİZLERİ DAHA FAZLA GAYRET VE KARARLILIKLA, TÜM ÇALIŞANLARIN, TÜM İLERİCİ VE ANTIEMPERYALİST GÜÇLERİN SEFERBERLİĞİNİ SAĞLAMA YOLUNDA;

- YİĞİNSAL İŞSİZLİK SORUNUNUN ÇÖZÜMÜ, DAHA FAZLA ÇALIŞMA YERİNİN BULUNMASI, SOSYAL VE EKONOMİK GELİŞMENİN ACİL GEREKSİNİMLERİNİN FİNANSE EDİLEBİLMESİ İÇİN SİLAHLANMA YARIŞINI DURDURMAK, DÜNYA ÇAPINDA BİR NÜKLEER FELAKETİ ÖNLEMELERİNİN YOLUNDA DAHA BİRLİK İÇİNDE VE KARARLI TAVIR ALMAYA;

- DÜNYANIN BÜYÜK BİR KESİMİNDEKİ ÇALIŞANLARA İZDIRAP ÇEKTİREN, SAYISI GİTTİKÇE ARTAN İŞSİZLİĞE, YÜKSEK ORANDAKİ ENFLASYONA, ARTAN VERGİLERE VE DİĞER OLUMSUZ OLAYLARA KARŞI ÇALIŞANLARIN VE HALKLARIN DEMOKRATİK HAKLARINDAN YANA BİR YOL TUTULMASINI ZORLAMAK İÇİN, HÜKÜMETLER TARAFINDAN UYGULANAN, ÇOK ULUSLU ŞİRKETLERİN VE DİĞER TEKELLERİN BÜYÜK KARLARI VE ÇIKARLARI DOĞRULTUSUNDAKİ İŞÇİ DÜŞMANI VE ANTİSOSYAL POLİTİKALARINI DEĞİŞTİRMELERİNİ TALEP ETMEYE;

- YENİ BİR ULUSLARARASI EKONOMİK DÜZENİ YÜCELTEN, EKONOMİK VE ULUSAL BAĞIMSIZLIK İÇİN, ULUSAL BAĞIMLILIĞA, SÖMÜRGEÇİLİĞE, YENİ SÖMÜRGEÇİLİĞE, İRKÇİLİĞE, SİYONİZME VE RENK AYRIMINA DAYANAN SİSTEMATİK AYRIMCILIĞA (APARTEİD), ASKERİ FAŞİST DİKTATÖRLÜKLERE, ÜLKELERİN İÇ İŞLERİNE MÜDAHALE EDEN EMPERYALİST GİRİŞİMLERE KARŞI MÜCADELEYE YÖNELİK DAYANIŞMAYI DAHA DA GÜÇLENDİRMEYE;

- ÇALIŞANLARIN ÇIKARLARINI DAHA ETKİN BİR ŞEKİLDE SAVUNMAK İÇİN, BÖLGESEL VE ULUSLARARASI SENDİKAL ÖRGÜTLERİ BİRLİKTE DAVRANMAYA TEŞVİK ETMEYE, GENİŞ SINIRLI ULUSLARARASI SENDİKAL HAREKETİN ORTAK ÇALIŞMASINI GELİŞTİRMEYE;

- TÜM İNSANLIĞA DAHA İYİ BİR DÜNYA VE 80'Lİ YILLARIN GETİRECEĞİ TÜM GÜÇLERİ GÖĞÜSLEME YOLUNDA ORTAKLAŞA KURULACAK ULUSAL, BÖLGESEL VE ULUSLARARASI DÜZEYDEKİ ORGANİK SENDİKAL BİRLİĞİN KURULMASI İÇİN OLANAKLARINIZIN HEPSİNİ KULLANMAYA ÇAĞIRIYORUZ.

BİRLİK BİZİM GÜÇLÜ SİLAHIMIZDIR. DAYANIŞMA BİZİM GÜÇLÜ SAVUNMAMIZDIR.

DAYANIŞMA VE BİRLİK İÇİNDE ORTAK HAREKET EDEREK, BAŞARIMIZDAN EMİN OLABİLİRİZ.

(Havana, 10-15 Şubat 1982)

FAŞİZMİN SORUNLARI VE İDEOLOJİK MÜCADELE

Komünist ve işçi Partilerinin teori ve ortak haberleşme organı Olan " LA NOUVELLE REVUE INTERNATIONALE " in 240. sayısında yayınlanan (8/1978), bir evvelki sayımızda faşizm konusu ile ilgili tartışmalara ışık tutacağını umarak, yayınlayacağımızı söylediğimiz makalelerden bir diğerini aşağıda bulacaksınız.

Makalenin yazarı Uruguay Komünist Partisi Merkez Komitesi Üyesi SERGIO SIERRA'dır. Yazarın yine aynı konuyu irdeleyen bir de kitabı bulunmaktadır.

Bazı basın mensupları "faşist" deyiminin kökünde ajitasyon amacına yönelik kullanıldığını düşünüyorlar. Kuşkusuz pek çok yerde yeterli gerekçe olmadan kullanılmaktadır. Ancak, son tahlilde, aradaki fark, Latin Amerika'daki bazı rejimler faşist olarak kabul edilirken, Avrupa'daki iyi bilinen modellere tam tamına uymamaları sorunundan çıkmaktadır.

Bir rejimi tarif edebilmek için onun sınıfsal içeriğini bilmek gereklidir.

Latin Amerika'da faşizm, finans oligarşinin, yabancı tekellerin çıkarlarını savunan en gerici kesimi ile büyük toprak ağalarının en muhafazakar kesimi ve büyük burjuvazinin paraya bağlı bölümünün terörist diktatörlüğüdür. Birleşik Devletler emperyalizminin hizmetinde olan bu diktatörlük, yapısal olan krizin ağırlığını ve sonuçlarını çalışanlara yükler, ülkenin kaynaklarını talan eder, ulusal bağımsızlığının elden gitmesinden endişe etmez, uluslararası yumuşama hareketine karşı çıkar.

Görülmektedir ki faşizmin uluslararası işçi sınıfı politik hareketi tarafından 1930 yıllarında formüle edilen tanımı, içeriğiyle geçerliliğini korumaktadır. Doğal olarak, tarihsel koşulların değişmesiyle düzeltmeler kaçınılmaz oluyor.

Faşizm ortaya çıkışını, emperyalizme bağımlı, kapitalist gelişmenin orta düzeye ulaştığı, gittikçe derinleşen yapısal krizin etkisine aldığı ulusal bağımsızlık ve sosyal gelişme hareketlerinin bulunduğu ülkelerde yapıyor. Hatırlayalım ki emperyalizm yalnızca bir dış etken değildir; emperyalizm ile ona bağımlı tekeller kapitalistler ile kendi öz hedefleri peşinde koşan yerel oligarşinin çelişkili ve karmaşık düğümünü andıran ilişkiler içindedir.

Latin Amerika ülkelerinde faşizm iki karşıtın birleşmesinin sonucu olarak ortaya çıkmıştır:

- 1) Yapısal kriz ve hakim sınıfların bileşimindeki değişiklik,
 - 2) Özellikle Küba devriminin başarısından sonra Latin Amerika ve bilhassa güney çevresinde görülen niteliksel değişmelerle bağlı olarak azgınlaşan ABD emperyalizminin karşı saldırısı.
- Binaenaleyh, Latin Amerika'daki faşizmin tayin edici çizgileri zaten var olan maddi temeli ve bağımlı karakteridir.

Latin Amerika faşizminin bilindiği gibi derli toplu ve tutarlı bir doktrini yoktur. Genellikle en gerici, antikomünizmi temel alan, en ilkel ve açık terörizme dayalı kişilik taşıyan rejimine ideolojik ve sosyo-psikolojik temel kurmaya çalışan faşist teorilerin ve anlamsız derecede karmaşık düşüncelerin birleşimidir.

Bu düşüncelerden biri, "iç güvenliğin" sağlanması zorunluluğudur. 1947 "Rio de Janeiro" anlaşmasının teorik temelini oluşturan, Pentagoncu Münih Jeopolitik okulunun etkisinde ve Pentagon'un himayesinde ki Latin Amerika askeri grubunun görüşü olan bu düşünce sistemi, ABD'nin hortlamış "Batı yarı küresinin emniyeti" kavramından doğrudan ithal edilmiştir. Bu kıtanın en önemli organizasyonu, soğuk savaş döneminde, muhtemel "Sovyet saldırısı" bahanesine dayandırılarak kurulmuştur. Aynı zamanda, anlaşmanın içeriğine katılan "iç cephe" kavramı, emperyalistlerin halklarımızın ulusal ve sosyal özgürlükleri mücadelelerini bastırma niyetlerini maskeleyerek için kullanılıyordu. Bu kavramdan da hareket ederek, Latin Ame-

rika faşistleri "Marksistlerin uluslararası alt üst edici faaliyetlerine" karşı öldüresiye mücadeleyle 3. Dünya savaşının başlamış olduğunu vurguluyorlardı.

Jeopolitik olarak Latin Amerika'nın faşistleri yarım kürenin güvenliği doktrininde Birleşik Devletlerin "Özel Görevini" ispatlayabilmek için emperyalist Birleşik Devletlerin ideologlarının ikinci paylaşım savaşının sonunda nazilerin sözüm ona bilimsel teorilerini kullandılar. Bu teorinin Latin Amerikaya uygulanmasında, bölgenin "emniyetini garanti eden" jandarma görevi, askeri faşist diktatörlüğü ve yayılmacı eğilimleri dikte alınarak Brezilya'ya verilmiştir.

Jeopolitik yalnızca Kuzey Amerika'lı askeri çevrelerin ve Brezilyalı gorillerin taptıkları kuralların kitabı değildir. Jeopolitik aynı zamanda Kıt'anın güneyini çevreleyen faşistlerin ideolojilerinin ayrılmaz bütünüdür. Pinochet'nin jeopolitik üstüne kitap yazmış olması rastlantı değildir. Pinochet jeopolitiği ;

"Uluslar arası komünizme karşı özgür dünya'nın temel mücadele silâhı

olarak kabul etmektedir..

İDAMLARA KARŞI BİRLEŞELİM

Yine üç yurtsever idam edildi. Onlarca idam edilecek günleri bekliyor. Yüzlerce yurtsever için idam kararları var. Daha binlercesi için idam isteniyor. Buna karşın, ciddi, gür ve yükselen bir ses yok henüz.

Faşist generaller cuntası, gerek iktidara el koymaya hazırlandığı dönem içerisinde, gerek iktidara el koyma sırasında ve gerekse bugüne uzanan süre içerisinde hep terör ve terörizm istismarı yaparak işlerini gördü, görüyor.

Terör, terör ortamı, panik ve korkunun kime yaradığı, bugün daha bir açıkça ortaya çıkıyor. Dün faşist MHP'iler eliyle yürütülen terör, kat kat fazlasıyla cunta tarafından sürdürülüyor. Sistemli hale getirilen devlet terörü, onlarca ölü-yü işkence tezgahlarında bırakan sistemli işkence, kurulan vur emri pusulası ve kitleleri sürekli bir korkunun içinde tutma çabaları, cuntanın suyu ve ekmeği. Ama görünürde generaller, hep teröre karşı savaşını veriyor; terör ortamını kaldırmak istiyor.

Oysa, 12 Eylül öncesinde de cuntayı oluşturan generaller en yetkili yerlerdeydiler, her türlü önlemi almaya yetkileri ve olanakları vardı. Fakat o dönemde faşist terörün yürütücüleri, pervasızca insan boğazlıyor, kahveleri tarıyor ve etrafa korku salıyorlardı. Diğer yandan yakalanabilen faşist katiller, kısa bir süre sonra hâpishaneden ellerini kollarını sallayarak kaçıyorlardı. Onlar için hâpishaneler, yol geçen hanı olmuştu. Yine, yıllardır terörü sistemleştiren, insanlık düşmanı faşist MHP ve onun yan kuruluşlarının yöneticileri, askeri savcılık tarafından bile reddedilemeyen suçlarına karşın serbest bırakılıyor.

Diğer yandan, tüm ilerici örgütler, tüm ilerici sendikalar terörizm bahanesiyle kapatılıyor, yöneticileri yargılanıyor; tüm ilericiler, demokratlar ve yurtseverlere işkence ediliyor, öldürülüyorlar. Toplumda ilerici öze sahip ne varsa, işçi ve emekçilerden yana ne varsa, hepsine gözü dönmüşçesine saldırılıyor. Ve bütün bu uygulamalara terörizm bahane ediliyor. Öyleki, terörizmin istismarı, bugün olmazsa da yarın kendilerine de sıra gelebileceklerin bile gözlerini örtebiliyor.

Bu durum karşısında, daha çok duyarlı olmak büyük önem taşıyor. Daha çok duyarlı olabilmenin yolu ise, ideolojik görüşleri farklı olanların, ortak düşmana karşı politik dostluk ilişkilerini geliştirici adımlar atmasından geçmektedir. İlerici, demokrat ve yurtseverlerin hala kendi içlerinde olan mızrağın sivri ucunu ortak düşmana çevirmelerinden geçmektedir.

Ancak böyle bir yaklaşım sorunların çözümünü kolaylaştırabilir; birlikte ortak düşmana yönelmeyi gerçekleştirebilir. Ve Türk, Kürt ilericilerinin, demokratlarının ve yurtseverlerinin birisine yöneltilmiş bir saldırıyı, tümüne yapılmış gibi bir duyarlılığı sağlayabilir.

İlerici, demokrat ve yurtseverlerle dayanışmayı yükseltmek; işkencelere karşı çıkmak; ve idamları protesto etmek için atılacak her adım, demokrasi güçlerinin birliğini biraz daha yakınlaştıracaktır.

Dönemimizde, Hitler düşünce düzeyindeki askeri anti-demokratik yöntemi açıkça ilan etmek, maskenin kendiliğinden düşmesi olacağından, faşist propagandalarında, kuzey Amerika emperyalizminin ideologlarının terminolojisini demokrasi adına kullanıyorlar.

Bu propagandanın Latin Amerika'ya ait olan değişik türü, alışlagelmiş şekilsel demokrasiye, demagogik politikaya hücum etmekle kendini göstermekte, "yeni bir tür demokrasi" gereksemektedirler. Pinochet'in açıkça ifade ettiği gibi "otoriter bir demokrasi". Sosyal zorluklar genellikle politik partilerin varlığına dayandırılmaktadırlar. Parlamenter sistem ve temsili demokrasinin organları hınçlı saldırıların hedefi olmaktadır. Bu kuruluşların gerçek veya sözde hatalarını sermaye yapan demagogik faşist propaganda toplumsal ortamdan bölünmeler yaratmaya çalışmakta, halkın ve işçi sınıfının temsili demokrasi koşullarındaki kazanımlarını suskunlukla geçiştirmekte veya bu kazanımların toplumun aleyhine olduğunu söylemektedir. Burjuva demokrasininin güçlerin ayrılığı kuralının, geçmişe ait olduğunu; günümüzde herşeyin yürütme tarafından yönetilmesinin gerektiğini savunmaktadırlar. Uruguay'da faşistler yargı bağımsızlığını kaldırarak onu yürütmenin bir parçası haline getirdiler.

Bu otoriter devlet sisteminde yürütme yetkisi, her türlü şekilde toplum hayatına bütünüyle müdahale edebilecek hale geldi.

Ölçsüz ve abartmalı ataerkillik ile karıştırılmış zor kullanma yöntemleri halk yığınlarının kazanımlarını geri itti. Belirtmek gerekirdi; Devletin politik, sosyal ve ekonomik hayata müdahalesi, kamulaştırma işlemlerini durdurmak bir yana bunlar geriye verildiği gibi, ülkenin üretim araçlarının da özel teşebbüse, bilhassa çok uluslu emperyalist tekellere devri, yatırımın mümkün olduğunca hızlanmasını sağladı. Bazılarına göre, "serbest teşebbüs"ün lehine girilen bu kampanya, faşist ekonominin genel çizgisi ile çelişki halindedir. Fakat gerçekte hiç bir çelişki yoktur, zira devlet gücü, tekellerin, özellikle yabancı tekellerin çıkarlarını savunmaktadır. Faşistlerin sahte ideolojileri, devamlı olarak gelişen finans oligarşinin devlet mekanizması ile birleşmesini saklayamaz. Militarizm, otoriter devlete kaçınılmaz olarak atfedilen bir vasıftır. Faşist diktatörlükler, geleneksel askeri baskı rejimlerinde olduğu gibi, silahlı kuvvetlere, gerçek fonksiyonu olan ülkenin müdahasını yükleyecekleri yerde onu kendi öz halklarına baskı aracı olarak kullanırlar. Askerler, eğitim ve adliye mekanizması dahil olmak üzere sosyal ve idare ile ilgili tüm çalışmaların yönetimini yüklenirler.

Mc Carty'cilik, fikirlere yapılan baskı, yalnızca faşizmin günlük tatbikatı olarak değil, aynı zamanda resmi politikasının yüksek düzeydeki uygulamasında da görülür. Örneğin Uruguay'da ezme eylemleri, yürütmeye, mekanizmasına hiç bir gerekçe göstermeden, yalnızca toplumun çıkarı veya sistemin gelişmesi gereği öne sürülerek, memurları işten çıkarma yetkisini veren, 1977'de çıkarılan 7 sayılı yasa ile gerçekleştirilmiştir. Bunun yanında, devlet memurları var olan hükümete bağlılıklarını bildiren, "demokratik inançlarını" belirten yazılı bir taahhüt belgesi verme zorunda bırakıldılar. Eğitim alanında büyük sayılara varan "cadı avına" çıkıldı. Uruguay Komünist Partisi'nin bülteninde dendiği gibi;

"İçerikleri ulusal hayatın temel prensiplerine uymadığı ve özellikle marksist eğilimli oldukları için....."

pek çok kitap, dergi, broşür ve plak yasaklandı.

(Yazının bundan sonrası genel faşizm tahlilinin değil, Uruguay'ın özel sorunlarının ele alınmasıyla sürmektedir.)

Clara Zetkin

1910' da Kopenhag'ta, Sosyalist Kadınlar ikinci konferansında, kürsüde Alman ve uluslar arası işçi sınıfı hareketinin iyi tanıdığı bir kadın konuşuyordu. Clara Zetkin. Dostlarının dediği gibi bizim Clara. Dönemin gazeteleri onu,

"..... Sade, alçakgönüllü fakat derinden gelen bir yıldırımın yaktığı alev gibi kavurucu....."

diye tasvir ediyorlardı. Ünlü yazar Aragon "Les Cloches de Bâles'de Clara Zetkin tablosunu şöyle çizer;

"..... Kemiklerinden yüzünün belirgin, güçlü şekli kalabalık içinde mutlaka fark edilirdi. Giyinişine önem vermezdi, ama, dikkatleri onun üstüne toplayan çizgili gömleği, omuzlarının üstüne şöyle atılmış kürkü değildi. Tüm dikkatleri, onun üstüne toplayan, alışılmışın dışında olandı, gözleriydi. Tüm Alman işçi kadınlarının gözleri akıntılarla geçen sular kadar mavi ve hareketli. O yarının kadınıdır, veya daha iyi ifade etmek gerekirse, cesaret edip diyelim ki, o günümüzün kadınıdır."

5 Temmuz 1857'de Saksonya'da Wierau köyünde doğdu. Babası öğretmendi. Öğretmen olmak için gerekli eğitimi yaptı. Eğitiminin mali yükünü karşılayabilmek için zengin aile çocuklarına öğretmenlik yaptı.

20 yaşında, politik inançları yüzünden sürgünde olan Ossipe Zetkin ile evlendi. Bismarck ve kanunları onları Almanya dışına çıkmaya zorladı. İsviçre'ye gelen Clara dönemin işçi sınıfı partisinin yayın organının yayın ve dağıtımında çalıştı. Clara tüm çevresinde aranan, sayılan bir yoldaştır. İsviçre'den, kendisinden daha evvel Paris'e gitmiş olan Ossipe'nin gereksinmesi üzerine yanına gider.

Paris'te hayatları zordur, yokluk ve sıkıntı içindedirler. Clara proletar kadının tüm güçlüklerini ve toplumun hak-sızlıklarını daha yakından tanıır.

1889 yılında dünyanın çeşitli ülkelerinden gelen işçi sınıfı temsilcilerinin Paris'te yaptıkları toplantıda, Clara proletar kadınlar adına, onlar için eşit haklar istiyordu.

"..... insanın bağımsızlığı için mücadele edenler kadının ekonomik bağımlılığını ve insaneslinin yarısının esirliğe mahkum olmasını kabul edemezler...."

, Clara ailesinin geçimi için hem özel dersler veriyor hem de tercüme yapıyordu.

Ossipe'nin bozuk sağlığı, kötü şartlar ile daha da ağırlaşır ve Clara genç yaşta dul kahr.

1890'da Bismarck'ın kanunları yürürlükten kalkınca Clara iki çocuğu ile birlikte Almanya'ya geri döner ve Alman sosyalistleri arasında politik çalışmalarına devam eder. Çalışan kadınların gazetesi olan "Gleichheit" gazetesinin yönetmenliğini yüklenir.

Gazete sınıf mücadelesi veren kadınların silahı ve okulu olur.

F. Engels'in çalışmalarını övdüğü Clara Zetkin, Alman ve uluslararası işçi sınıfının yöneticilerinden ve yılmaz savaşçılardan olan Rosa Luxemburg ile tanışır ve hayatlarının sonuna kadar gölgesiz sürecek bir yoldaşlık ve dostluk ilişkisi başlar.

Zetkin 50. yıldönümünde 1907'de Enternasyonal'in Stuttgart toplantısında, anılarında çok önemli yer tutan, kadınlara vasiyetini yazacağı Lenin ile tanışır.

Birinci paylaşım savaşına yaklaşan aylarda ortak üyesi buldukları SPD içinde Liebknecht, Luxemburg, Mehring ile birlikte silahlanma bütçesine karşı çıkanların başındadır.

Luxemburg ve Liebknecht gibi Clara Zetkin de 1919'daki Alman karşı devrimcilerinin öldürülecekler listesinin başında olanlardandı. Çok ağır hasta olması, yataktan kalkamaması hayatını kurtarır. Ancak yoldaşlarını ve dostlarını öldürenleri hiç affetmez. Güçlülükte ayakta durabildiği 1919 Martı'nda, karşı devrimin kol gezdiği günlerde, özet olarak şu açıklamasını yapar;

"..... Açık olarak beyan ederim ki, SPD'nin sağdaki üyeleriyle ilişkimin devamı benim için olanaksız hale gelmiştir. 40 yıldan buyana ilerici fikirlerin başarısı için mücadele ediyorum. Önümde yaşamam için kalan az bir zamanda da yeni bir dünyayı hissedenlerin yanında dövüleceğim. Hiçbir zaman inançsızların yanında olmayacağım. Hayatta olduğum sürece politik ölümün yanıma yaklaşmasına izin vermeyeceğim...."

Üçünü Enternasyonal'in kuruluş ve yürütme çalışmalarının ön saflarında yer alan C. Zetkin, Hitler Almanya'sında, en yaşlı üyesi olarak açılış konuşmasını yaptığı Mecliste, Nazi üyelerinin de ekseriyette olduğu oturumda;

"..... Reichstag'ın en yaşlı üyesi olarak açılış görevini yerine getirirken, yine en eski üye olarak Alman Sovyetleri Meclisi'nin açılış konuşmasını yapma yolundaki ümitlerimi ifade ederim...." diyordu.

1910'a geri dönersek, Clara'nın konferansdaki konuşmasına, senenin belirli bir gününün uluslararası kadınlar günü olmasını, öyle kutlanmasını önerdiğine tanık olurduk.

"..... Öyle bir günkü, bugün kadın ve erkek, elleriyle çalışan işçiler ve fikir işçileri, ortak mücadeleyi tanıtmak ve yaymak için çalışmalı, o gün kadınların politik, sosyal, ekonomik haklarını özellikle savunmalıdırlar....."

Clara bu gün için, 1857'de Amerika Birleşik Devletleri'nde grev yaparken öldürülen dikiş işçisi kadınların anısına, o günü, 8 Mart'ı öneriyordu. Clara, kadınların bu anısıyla dayanışmanın devamını, bu günün anısına da gelişmeyi getiren koşulların talep edilmesini istiyordu.

Clara'nın bu çağrısı yankı buldu. 1. Paylaşım savaşından önce Almanya, Avusturya, Fransa ve ABD'de 8 Mart, kadınların uluslararası dayanışma günü olarak kutlandı.

Harp süresince Norveç, İsveç, Polonya, İtalya, Hollanda, İngiltere ve Rusya'da da bu gün benimsendi.

1917'de o zamanki "Saint Petersburg'da kadınlar açlığa, savaşa ve Çar'a karşı gösteri yaptılar. Bu, genel grevin geldiğini bildiren çanlardandı.

1 Mayıs işçi sınıfımız için neyse, 8 Mart'ta kadınlar için odur. O olmalıydı. O olmalıdır.

1925'te Paris'te toplanan 5000 kadın Fas savaşını protesto ettiler. 1945'te, harp içinde, Ravensbrück Nazi toplama kampında, 8 Mart uluslararası kadınlar günü, daha iyi bir dünya, daha hür bir insanlık dilekleriyle kutlandı.

Günümüzde 8 Mart, her yıl kutlanan, 8 Mart 1857'de ölen kadın işçilerin anısına kadınların mücadelelerini yükseltmek ve safları sıklaştırmaya, yeni siperler kazanmaya yönelik dayanışma ve mücadele günü halini almıştır.

Hayatının son yıllarını hasta olarak Sovyetler Birliği'nde geçirdi. Son mücadelesini sonradan toplama kamplarında öldürülen Alman işçi sınıfının yılmaz savaşçısı E. Thälmann'ı hapishaneden kurtarabilmek için verdi.

C. Zetkin 20 Haziran 1933'de Sovyetler Birliği'nde öldü.

Clara Zetkin şöyle diyordu;

"..... Ancak hayvani, ilgisiz ruhlu bir kişi çevresindeki kötülüğe, eziyete, zulme hasredilmiş bir dünyada yaşar ve bunu değiştirmek için ezilenlerin ve sefaletle terkedilenlerin mutluluğu, kurtuluşu yolunda mümkün olanı yapmaz." der ve ekler

"..... Ezilenlerin üzüntülerine katılmak yetmez, emin adımlar ile davranıp ilerlemeli ve zafer kazanmalıdır. Bunun için gerekli bilim bilinmektedir....."

